

the book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by ton@samgler.org (member#00002)
Converted to PDF Format by ton@samgler.org (member#00002)

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

อุทกภัยผ่านพ้นไปแล้ว

ความร่วมมือเป็นสุขกลับมาเยือนประเทศไทยอีกครั้งหนึ่ง ถึงแม้ว่าเราจะอยู่ในสถานะสงคราม พี่น้องร่วมชาติของเราก็มีขวัญดี ตั้งหน้าตั้งตาประกอบอาชีพเหมือนอย่างปกติ ไทยทั้ง ๑๘ ล้านเปรียบเสมือนบุคคลคนเดียวกัน ร่วมสามัคคีเป็นเอกฉันท์ เชื่อและไว้วางใจในท่านผู้นำของตน.

สามเกลอของเราต่างประกอบอาชีพของตนต่อไปตามเดิม การที่ต้องหยุดงานมาเกือบ ๒ เดือนเนื่องจากน้ำท่วมทำให้ขาดรายได้ไปมาก โดยเฉพาะกิมหงวนเขายืนยันว่าเขาขาดรายได้ไปถึง ๓๐๐,๐๐๐ บาท โรงเลื่อย, โรงสี ฎูกน้ำท่วมหมด โรงน้ำแข็ง, โรงรับจำนำก็เช่นเดียวกัน รถเมล์ประจำทางก็เดินไม่ได้.

คืนวันหนึ่งตอนหัวค่ำ.

คณะพักสามเกลออยู่กันพร้อมหน้าในห้องโถงที่ตึก 'สี่สหาย' ขาดกิมหงวนไปคนเดียว อาเสียไปตรวจงานโรงน้ำแข็งของเขาที่จังหวัดสมุทรปราการ บอกนวลละออว่าบางที่เขาอาจจะนอนค้างที่นั่น เพื่อตรวจสอบบัญชีรายรับรายจ่าย.

ขณะนี้ คณะพักสามเกลอกำลังพูดกันถึงเรื่องข่าวอูกุลที่กำลังลือกันต่าง ๆ นายมันนายคงได้สนทนาทางวิทยุกระจายเสียงจบเมื่อสักครู่นี้เอง ขอให้พี่น้องชาวไทยจงมีใจหนักแน่น หย่าหลงเชื่อข่าวอูกุลอันมาจากศัตรูของเรา พอนายมันนายคงสนทนากันจบ นายประสิทธิ์ก็พูดกับท่านผู้ใหญ่ถึงเรื่องนี้.

นายปัจจนึกเคยเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่มาแล้ว ท่านมีความรู้ดีกว่าใคร ๆ ในเรื่องนี้จึงอธิบายให้ทุก ๆ คนซาบถึงที่มาแห่งข่าวอูกุล.

ตอนหนึ่งท่านกล่าวว่า

“นโยบายสงครามเช่นนี้ ศัตรูของเราจะต้องพยายามโคสนาชนวนเชื้อ หรือโคสนาทำลายขวัญ ด้วยความมุ่งหมายที่จะให้ประชาชนพลเมืองเกิดความระส่ำระสาย ไม่เป็นอันประกอบกรทำมาหากิน ไม่มีกำลังใจที่จะร่วมมือกันคิดต่อสู้ข้าศึก ซึ่งถ้าเราหุเบาไม่มีใจหนักแน่น หลงเชื่อข่าวที่เป็นไปในทำนองอูกุลเช่นนี้ ความปราชัยก็จะประสพแก่ชาติในไม่ช้า ถ้าพี่น้องคนไทยทั้งสิบแปดล้านเคารพในเหตุผล มีใจคอหนักแน่น เชื่อท่านผู้นำของเรา ชัยชนะก็จะต้องเป็นของชาติหย่างแน่นอน ขอให้พวกเราจงหย่าเชื่อข่าวลือที่ไร้สาระ จงคิดว่าชาวนั้นย่อมมาจากศัตรูของเรา จงช่วยกันปราบปรามพวกแนวหัวที่พูดปาวข่าวอูกุลนี้”

พายในห้องเงียบสงบไปชั่วขณะ นายประสิทธิ์จึงพูดขึ้น

“ฉันได้ยินพวกคนใช้ในบ้านมันพูดกันยังงั้นยังงี้จ้ออูกูลี่กรำคาน ไม่รู้ว่าไปเอาข่าวที่ไหนมาพูด ฉันถึงกับห้ามไม่ให้ใครพูดเรื่องอูกุล ก็ไม่วายที่จะพูดซุบซิบกัน”

นายปัจจนึกหัวเราะ

“คนที่ได้รับการศึกษาใช้เวลาเบาปัญญาก็มักจะเบนหย่างนี้ ฟังไม่ได้ศัพท์จับเอามาจะเด็ด ง่า - รัถบาลได้ขอให้ประชาชนที่ยากจน หรือผู้ที่ไม่มีอาชีพเป็นลำเป็นสันอพยพไปอยู่ต่างจังหวัด ก็เพราะเห็นว่าการที่กรุงเทพฯ มีประชาชนหนาแน่น ถ้ามีภัยทางอากาศเกิดขึ้นราศตรงจะไม่มีที่หลบภัยเพียงพอ นอกจากนี้ยังหวังที่จะให้พี่น้องของเราที่ยากจนไปอยู่ตามนิคมต่างจังหวัดเพื่อจะได้มีอาชีพเป็นลำเป็นสัน เป็นการช่วยชาติส่วนหนึ่ง เท่านั้นเองลือกันไปต่าง ๆ นานา วันนั้นจะหวนวันนี้จะหวน เครื่องบินจะมาสองพันบ้างสามพันบ้าง ฉันทึ่งแล้วหยากจะรู้ตัวคนพูดคนแรกเหลือเกิน จะได้เอาใส่ตารางเสียรู้แล้วรู้รอด นี่ไม่ใช่อื่น พวกแนวหน้าของข้าสีกคอยหาโอกาสผสมโรงกะเพื่อข่าวให้เบนไปในทางไม่ดี”

คุณหญิงวาดยิ้มเล็กน้อย กล่าวถามนายปัจจนึกเบา ๆ

“แล้วอ้ายหวนนี่นะ มันจะมีอีกไหมจะท่าน?”

นายปัจจนึกหัวเราะก๊าก

“ฉันเชื่อว่า การที่เครื่องบินของข้าสีกจะเข้ามาลอยนนวนในกรุงเทพฯ ฯ นั้นยอมเบนไปได้ด้วยความลำบากอย่างยิ่ง เพราะดินแดนต่าง ๆ โดยรอบประเทศไทยของเรานั้นเช่น มะลายู, พม่า, ล้วนแต่อยู่ในกำมือของกองทัพญี่ปุ่นมหาสมุทรของเราแล้ว การโจมตีกรุงเทพฯ ฯ โดยทางอากาศข้าสีกจะกะทำได้โดยวิธีเดียวคือส่งเครื่องบินมาจากระยะทางอันไกลลิบ เมื่อต้องเดินทางไกล เครื่องบินก็ต้องมีน้ำมันเชื้อเพลิงมาก ส่วนลูกระเบิดจะนำมาได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผลได้ไม่เท่าเสีย ข้าสีกต้องเสี่ยงอันตรายมาตลอดระยะ นอกจากนี่พระนครของเรายังมีการป้องกันอย่างแข็งแรง ขอให้พิจารณาดูเถอะ แล้วจะเห็นว่าภัยทางอากาศนั้นจะเกิดขึ้นได้ยากที่สุด แต่หย่างไรก็ตาม เราอยู่ในสถานะสงคราม รัถบาลจึงต้องเตรียมการไว้พร้อมเพียง”

คุณหญิงวาดถอนหายใจโล่งอก กล่าวกับสามีของท่าน

“เฮ้อ - คนเรานี้จะชอบลือกันบ้า ๆ บอ ๆ โจรกันออกแซ่ดไปว่าวันที่แปดจะหวน เครื่องบินข้าสีกจะมาหลายร้อย นี่เกินวันที่แปดแล้วไม่เห็นมีเครื่องบินข้าสีกมาเลย”

นายปัจจนึกหัวเราะลั่น

“นั่นแหละจะ คุณหญิง ข่าวลือเช่นนี้พวกแนวหน้าของข้าสีกนั่นเองได้เสกสรรขึ้น จำไว้ว่าใครพูดเช่นนี้คือแนวหน้า ข้าสีกจะเอาเครื่องบินมาจากไหนตั้งพัน ๆ มองไม่เห็นเลย”

คุณหญิงพยักหน้าหงิก ๆ

“ฟังท่านอธิบายค่อยสบายใจขึ้น ที่นี้เห็นจะนอนตาหลับละ ฉันทึ่งเป็นผู้หยิง แล้วก็แก่แล้ว มันก็อดหวาดกลัวไม่ได้

พลพูดเสริมขึ้น

“ลูกเคยเรียนคุณแม่ตั้งหลายครั้งแล้วว่าอย่าเชื่อหรืออย่าสนใจกับข่าวอภุศล คุณแม่ก็ยังหวาดหวั่นนั่นเอง”

คุณหญิงยิ้มแห้ง ๆ

“แม่น่ะไม่กลัวเครื่องบินหรือลูก แต่แม่กลัวหิว ได้ยินเสียงมันเข้าแล้ว ยังไง ๆ ชอบกล”

คณะแพศสามเกลอหัวเราะลั่น นายประสิทธิ์เอื้อมมือหรือวิทยุซึ่งกำลังประกาศโคสนาตินค้าตามห้างร้านต่าง ๆ ให้อภัย

ขณะนั้น นายเสริมคนยามของบ้าน ‘พัชรารักษ์’ ได้ปรากฏตัวขึ้นที่หน้าประตูห้องโถง ในมือของเขาคือจดหมายฉบับหนึ่ง เขายืนเหมยงมออยู่ตั้งนานจนกระทั่งนิกรแลเห็นเข้าก็ร้องถามไป

“มาทำไมเสริม?”

คนยามยิ้มอ่อนโยน

“มีจดหมายมาถึงคุณนวลละออจ๊ะ”

นวลละออมองดูเสริมหย่างแปลกใจแล้วลุกขึ้นเดินออกไปจากห้อง

“จดหมายถึงฉันหรือ?”

“จ๊ะ” เขาตอบบ่นอ้อมส่งจดหมายของสี่ขาวฉบับหนึ่งให้หล่อน.

นวลละออขมวดคิ้วเข้าหากัน มองดูลายมือตัวเบ้อเริ่มซึ่งจำหน้าซองถึงหล่อน นึกไม่ออกว่าเจ้าของจดหมายนี่คือใคร จะมีธุระอะไรเกี่ยวข้องกับหล่อน.

“เฮ้ - ใครเป็นคนเอามาให้เทอ เสริม?”

“เด็กหนุ่ม ๆ คนหนึ่งจ๊ะ”

“อ้อ แปลกจังแฮะ” หล่อนพูดกับตนเอง “เขาพูดอะไรกับเทอบ้าง?”

“เขาบอกว่าฝากจดหมายนี้ไว้ให้คุณจ๊ะ”

นวลละออพยักหน้าช้า ๆ แลเห็นมุมขวาของซองเขียนตัวอักษรสีแดงปรากฏข้อความว่า ความลับอ่านโดยเฉพาะ

นวลละออตื่นตื่นแปลกใจหย่างใหญ่หลวง หล่อนถอนหายใจเบา ๆ แล้วพูดกับคนยามของบ้าน ‘พัชรารักษ์’

“เขารอตอบหรือเปล่า?”

“เปล่าจ๊ะ พอส่งจดหมายให้ฉันแล้วเขาก็รีบขี่รถจักรยานไป”

“เอ - แปลกจังแฮะ เอละเสริม ขอบใจเทอมากไปอยู่ยามของเทอเถอะ”

เสริมยกมือวันทยะหัดแล้วเดินลงบันไดไป นวลละออเดินไปนั่งบนม้ายาวข้างราวลูกทรง หล่อนฉีกซองออก ดึงกระดาษโน้มนั้นออกมาคลี่อ่านข้อความด้วยความหยากรู้เรื่อง.

“สำนักงานช่องแมวเหมียว

๑๐ ธันวาคม ๒๕๘๕

เรียนคุณนวลละออที่นับถือ.

ในสถานะที่ท่านเป็นภรรยาของคุณกิมหงวน เรา 'อ้ายแมวเหมียว' ขอเรียนให้ท่าน
ซาบว่าเราได้จับสามีของท่านไว้ที่สะพานพระโขงเมื่อสักครู่นี้เอง และบัดนี้เราได้เซ็นคุณ
กิมหงวนไปไว้ที่ช่องของเราแล้ว.

เราเป็นผู้ร้ายที่มีอิทธิพลเหนือผู้ร้ายทั้งหลาย ขึ้นชื่อ 'อ้ายแมวเหมียว' แล้วใคร ๆ
ก็ต้องเกรงกลัว ที่เราจับสามีของท่านก็เพราะคุณกิมหงวนเป็นมหาเสดถิร่ำรวยเงินมาก
เราต้องการเงินค่าไถ่ ๕๐๐ บาทเท่านั้น ฉะนั้น ๒๖.๐๐ น. ตรงให้ท่านนำเงิน ๕๐๐ บาทไป
มอบให้เราที่อนุสาวรีย์ทานอาสา และท่านต้องไปด้วยตนเอง ถ้าขืนเล่าเรื่องนี้ให้คนอื่น
ซาบเราจะตัดคอสามีของท่านส่งมาให้ท่านทางไปรษณีย์วัตถุ อนึ่ง ถ้าท่านไม่นำเงินไปให้
เราตามกำหนด ๒๖.๐๐ น. คืนนี้ เราจำเป็นจะต้องตัดนิ้วสามของท่านออก ๕ นิ้ว 'อ้ายแมว
เหมียว' พูดจริงทำจริงเสมอ.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง
อ้ายแมวเหมียว"

อ่านจบไปหน้าที่ชุ่มชื้นของนวลละออก็เปลี่ยนเป็นซีดสลด ความรักความเป็นห่วงสามีได้เกิดขึ้นแก่
หล่อนอย่างมากมาย หัวใจของนวลละออเต้นรัวราวกับตึกกลอง หล่อนจะทำอย่างไรดี โทรศัพท์แจ้งเรื่องนี้ให้
ตำรวจซาบ หรือเล่าให้พวกของหล่อนฟัง ทำไม่ได้ทั้งสองประการ เพราะ 'อ้ายแมวเหมียว' ชูบังคับไว้
'อ้ายแมวเหมียว' จะเป็นผู้ร้ายที่ดกาจกันสักเพียงไหน หล่อนไม่เคยได้ยินชื่อเลย.

นวลละอออ่านดูข้อความในจดหมายอีก ๒ - ๓ ครั้ง แล้วหล่อนก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดที่จะนำเงิน
๕๐๐ บาทไปไถ่ตัวสามีของหล่อน ซึ่งเงินจำนวนนี้ไม่ใช่มากมายอะไรเลย เมื่อเปรียบกับชีวิตของกิมหงวน
แล้วยอมไกลกันลิบลับ.

แม่งามผลุดลุกขึ้นยืน ความสุขความสดชื่นหายไปหมดแล้ว หล่อนพับจดหมายเก็บไว้ในช่องและ
สอดไว้ในหน้าอกเสื้อ นวลละออเดินกลับเข้ามาในห้องโถง ไปหน้าหมองคล้ำเพราะวิตกกังวลถึงสามีจนเกินไป.

คนะพักสามเกลอยังคงนั่งคุยกันอยู่ แผ่นเสียงในวิทยุบันเลงเพลงสดุดีพิบูลสงครามเบาๆ นวลละ
ออเดินผ่านท่านผู้ใหญ่และมิตรสหายจะเลยขึ้นบันไดขึ้นบน ทุก ๆ คนมองดูหล่อนเป็นตาเดียว นันทาสังเกต
เห็นเพื่อนเกลอมิไบหน้าซีดเผือดจนผิดปกติก็นึกแปลกใจทันที.

"คุณนวล"

แม่งามหันควับมาทางเพื่อนของหล่อนแล้วผีนัยม

"จ๊ะ"

"ทำไมหน้าเทอซีดหย่างนี้ เปนหย่างไรไปที่รัก ใครมีจดหมายถึงเทอ"

นวลละออหายใจไม่ทั่วท้องเลย ข้าเลื่องมองดูนาฬิกาปารีสเรือนใหญ่ ขณะนี้เป็นเวลา ๒๐.๑๕ น. มี
เวลาเหลืออีกครึ่งชั่วโมงกับ ๑๕ นาทีเท่านั้น.

“เปล่าจ๊ะ - ฉันไม่ได้เป็นอะไรหรอก ง่า - ขอโทษนะจ๊ะ คุณนั่น ฉันมีธุระที่จะไปนอกบ้านสัก
ประเดี๋ยว” พุดจบหล่อนก็ผลุนผลันขึ้นบันไดไปชั้นบน.

นันทาหันมาพูดกับประไพเบา ๆ

“คุณนวลคงจะมีเรื่องยุ่งยากใจอะไรสักอย่างหนึ่งเกิดขึ้นแน่ ใครมีจดหมายมาถึงก็ไม่ว่า ไฟสังเกต
สีหน้าคุณนวลหรือเปล่า ข้อความในจดหมายคงไม่ใช่ข่าวดีหรอก”

ประไพยิ้มเล็กน้อย

“ไฟคิดว่าเพื่อนของแกคนใดคนหนึ่งคงจะเจ็บหนัก”

นันทาเฝ้าปากแน่น

“ก็แล้วทำไมแกไม่บอกพี่ละ ขึ้นไปข้างบนเถอะน้องไฟ พี่หยากรู้ความจริงนัก ถ้าคุณนวลมีเรื่องเดือด
เนื้อร้อนใจเราจะช่วยกันแก้ไข”

ประไพไม่พูดวาทะไร ลูกขึ้นเดินเคียงคู่กับพี่สาวผ่านท่านผู้หญิงขึ้นบันไดติดตามนวลละออกไปชั้นบน
ของตัวตึก.

ทั้งสองสาวเข้ามาในห้องส่วนตัวของนวลละออ ต่างแลเห็นนวลละออกำลังเลือกเสื้อผ้าเครื่องแต่ง
ตัวอย่างเร่งร้อน.

“คุณนวลจะไปไหนจะนั่น?” นันทาทถามโดยเร็ว.

นวลละออหันมาทางเพื่อนทั้งสอง ฝืนยิ้มเส้า ๆ

“ไปธุระจ๊ะ” หล่อนพูดอ้อมอ้อม.

ประไพว่า “ไปธุระไหนกัน ไปกับใครจ๊ะ?”

นวลละออรู้สึกอึดอัดใจมากที่สุดที่ถูกลถามเช่นนี้ หล่อนนิ่งนิ่งไปสักครู่จึงพูดตัดบท

“เสียใจเหลือเกินที่ฉันบอกให้คุณนั่นกับคุณประไพซาบไม่ได้”

แม้งามทั้งสองยิ่งเพิ่มความสนใจกับนวลละออยิ่งขึ้น

“ไม่ไว้ใจฉันหรือ ที่รัก?” นันทาตัดพ้อ “ทำไมถึงบอกฉันไม่ได้ หรือเป็นห่วงคุณกิมหงวนจะไปตามคุณ
กิมหงวนที่ปากน้ำ?”

นวลละออทำตาแดง ๆ คล้ายกับจะร้องไห้

“เปล่าจ๊ะ ฉันจะไปธุระที่อื่นนะ”

ประไพยกมือจับแขนเพื่อนแล้วรวบเร้าถาม

“ธุระไหน ถ้าคุณนวลปิดบังเราก็หมายความว่าเธอเข้าใจว่าเราเป็นคนอื่น รู้ไหมฉันกับพี่นั่นกำลัง
แปลกใจที่เห็นเธอมีใบหน้าสีแดงความวิตกเป็นทุกข์เช่นนี้”

นวลละออยิ้มเส้า ๆ หล่อนก้มหน้ามองดูพื้นล่างเลใจหยุดสักครู่ก็คิดว่า หล่อนควนจะเปิดเผยเรื่องนี้ให้
เพื่อนทั้งสองซาบ.

หล่อนค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมองดูประไพกับนันทา ถอนหายใจหนัก ๆ แล้วล้วงมือลงไปนอกเสื้อหยิบจดหมายขู่ของ 'อ้ายแมวเหมียว' ออกมา.

“เทอทั้งสองคงจะตกใจมากถ้าซาบความจริงจากฉัน”

นันทาลืมตาโพลงกล่าวถามเบา ๆ

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือที่รัก เล่าให้เราฟังเถอะ”

นวลละออพยักหน้า

“กำลังจะเล่าให้เทอฟังเดี๋ยวนี้ คุณนั่น, คุณไพ ฉัน - ง่า - คุณหงวนของฉันไม่ได้ไปปากน้ำหอรก”

ประไพหัวเราะก๊าก

“ฉันรู้แล้วละ เทอสงสัยว่าคุณกิมหงวนไปหาผู้หยิงอื่นแล้วพูดเทอว่าไปตรวจโรงน้ำแข็งที่ปากน้ำยังงั้นหรือจ๊ะ?”

นวลละออถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“เปล่าจ๊ะ ไม่ใช่เรื่องผู้หยิง แต่มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความเป็นความตายของพี่หงวน”

แม่งามทั้งสองลืมตาโพลง

“ทำไม?” ประไพพูดแผ่วเบา ๆ.

“ฉันได้รับจดหมายจากผู้ร้ายสำคัญคนหนึ่ง อ่านดูสิจ๊ะ” แล้วหล่อนก็ส่งจดหมายให้นันทา.

นันทารีบดึงกระดาษในซองออกมาคลี่อ่านข้อความในนั้นด้วยความกระหาย ประไพเข้ามายืนข้างหล่อนอ่านแล้วอ่านจดหมายเช่นเดียวกัน พออ่านจบใบหน้าของแม่งามทั้งสองก็ซีดเผือด

“ตายจริง!” นันทาร้องขึ้นดัง ๆ “เทอจะทำอย่างไรจ๊ะคุณนวล เทอจะเอาเงินไปให้อ้ายแมวหง่าวยังงั้นหรือ”

นวลละออว่า “อ้ายแมวเหมียวจ๊ะ ไม่ใช่อ้ายแมวหง่าว”

นันทายิ้มแห้ง ๆ มองดูลายเซ็นท้ายจดหมายอีกครั้งหนึ่ง

“อ้อ - ถูกแล้ว ฉันนึกว่าอ้ายแมวหง่าวเสียอีก”

นวลละออพูดกับเพื่อนทั้งสอง

“ฉันจะต้องรีบเอาเงินห้าร้อยบาทไปให้มันตามที่มันนัดพบเดี๋ยวนี้ ซ่างมันเถอะจ๊ะ เงินเท่านี้ถือว่าพาดเคราะห์ ถ้าฉันขึ้นแจ้งเรื่องให้ตำรวจรู้ มันก็คงค่าพี่หงวนของฉันเสียเป็นแน่ หย่าวิตกเลยจ๊ะที่รัก มันคงไม่ทำอะไรฉันหอรก ฉันจะไปพบกับมันเดี๋ยวนี้”

นันทายกมือขวาทาบอก

“ไม่ได้ เทอไปไม่ได้ โท - เทอเป็นผู้หยิงดีไม่มีมันจุดเอาตัวเทอไปเสียอีกคนหนึ่งก็อ้ายเท่านั้น”

หยาดน้ำตาของนวลละออคลอหน่วย

“แล้วยังงั้นฉันจะทำอย่างไรดีล่ะจ๊ะ?”

นันทาพูดโดยเร็ว

“เรียกพลกับนิกรขึ้นมาเล่าให้เขาฟังเถอะ หย่างน้อยจะต้องให้เขาติดตามเทอไปด้วย เพื่อพลาดพลั้งจะได้ช่วยป้องกันเทอ หย่าไปเชื่อถืออ้ายแมวเหมียวน้อยเลย ฉันเปนห่วงเทอจ้คนนวล ถ้าเทอจะไปคนเดียวเปนตายหย่างไรฉันก็ไม่ยอมให้ไป”

นวลละออมองดูเพื่อนทั้งสองด้วยความรัก

“ถ้าคุณพลคุณนิกรไปด้วย อ้ายแมวเหมียวมันอาดจะไม่ยอมให้ฉันเห็นตัวมัน และนั่นยอมหมาย ความว่า มันอาดจะตัดสี่สะพีหงวนของฉันส่งมาให้ฉันทางโปรสนีย์วัตถุตามที่มันลั่นวาจาไว้ก็ได้ ผู้ร้ายขนาดนี้ ฉันเชื่อว่ามันต้องพูดจริงทำจริง ม่ายลูกน้องก็ขาดความนับถือ”

ประไพว่า “แต่คุณพลกับนิกรคงไม่โง่จนเกินไปหรอกจ้ะ ให้เขาขับรถตามเทอไปห่าง ๆ ก็ได้ เทอจะไปคนเดียวนะไม่ได้หรอกคุณนวล”

นวลละออนิ่งตรึงตรองอยู่เกือบ ๕ นาที

“เอา - ดีเหมือนกันที่รัก เพื่อความปลอดภัยแก่ตัวฉัน ฉันจะเล่าเรื่องนี้ให้คุณพล, คุณนิกรฟังและจะขอร้องให้ติดตามไปคุ้มครองฉัน แต่นอกจากคุณพล, คุณนิกรและเทอสองคนแล้ว ฉันจะไม่ให้คนอื่นมีส่วนรู้เห็นด้วยเลย”

นันทาพยักหน้า

“จ้ะ - ดีแล้ว เทอแต่งตัวเถอะคุณนวล ฉันจะลงไปเรียกพล, นิกรขึ้นมาบนนี้เพื่อปรึกษาหารือกัน”

นวลละออยิ้มเส้า ๆ

“จ้ะ, ขอบใจมาก”

นันทาหมุนตัวกลับรีบวิ่งออกไปจากห้อง นวลละออสวมสเวตเตอร์ขนสัตว์สีฟ้า ถือกะโปรงสีไขไก่เดินเข้าไปหลังฉากยี่ปุ่นเพื่อผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ประไพอ่านดูจดหมายของ ‘อ้ายแมวเหมียว’ อีกหลายฉบับ นึกในใจว่า อ้ายแมวเหมียว เป็นผู้ร้ายที่น่าเกรงขามหย่างที่สุด คล้ายกับว่ามันใหญ่เหนืออกดหมาย.

อีกสักครู่ นวลละออก็เดินออกมาจากหลังฉากยี่ปุ่น หล่อนหยุดยืนหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง หยิบหวีขึ้นหวีผม ตกแต่งใบหน้าหย่างคร่ำ ๆ ไม่สู้จะพิถีพิถันเท่าใดนัก จิตใจของหล่อนเต็มไปด้วยความเป็นห่วงสามีที่รัก.

เสียงอะอะเอ็ดตะโรดังขึ้นหน้าห้อง นันทาเดินนำหน้าพาพลกับนิกรเข้ามาในห้อง นันทาได้เล่าให้สองเกลอฟังแต่เพียงว่ากิมหงวนถูกผู้ร้ายจับตัวเอาไปและนวลละออได้รับจดหมายขู่เงินให้นำเงินค่าไถ่ไปให้.

พอเห็นหน้านวลละออ นิกรก็กล่าวถามทันที

“ยังงัยกันคุณนวล ขอให้ฉันดูจดหมายอ้ายแมวเหมียวน้อยเถอะ ที่นายเลิมเอามาให้คุณเมื่อตะกี้นี้ ไช้ไหม?”

นวลละออพยักหน้า

“จ้ะ, ถูกแล้ว คุณไฟจ้ะ ส่งจดหมายให้คุณพลคุณนิกรอ่านหน่อยซี”

ประไพส่งจดหมายให้สามีของหล่อน แต่พลแย้งเอาไปอ่าน นิกรยื่นหน้าเข้ามาขีดพลอ่านข้อความ
ในจดหมายด้วย.

อ่านจบพลก็ยิ้มเล็กน้อย ส่วนนิกรทำหน้าที่อื่น ๆ เขาพูดกับนายพัชรภรณ์โดยเร็ว

“เจ้าหงวนไม่น่าจะเสียท่าอ้ายแมวเหมียวง่าย ๆ เลย ถ้าเป็นฉัน ๆ ผู้ตายพับผ่า ฉันคิดว่าคงถูกมัน
เอาปืนชู่เปินแน่ ทำอย่างไรดีล่ะพล?”

พลผิวปากเบา ๆ

“เทอเคยได้ยินชื่อ อ้ายแมวเหมียวบ้างไหม?”

กะดิ่งทองสั้นสี่สະ

“เปล่าเลย มันคงเป็นผู้ร้ายหน้าใหม่”

“อ้อ - ฉันก็คิดเช่นนั้น และคงจะใจดีมาก อาตจะฟังเริ่มตั้งช่องในวันสองวันนี้ก็ได้”

นวลละออพูดขึ้นทันที

“รู้ได้ยังไงจ๊ะ?”

พลหัวเราะหย่างเปิดเผย

“ฉันสันนิษฐานเอาจะ ที่ว่าเป็นผู้ร้ายหน้าใหม่ก็คือว่า ฉันเพิ่งเคยได้ยินชื่ออ้ายแมวเหมียวเป็นครั้งแรก
และที่ว่ามันเป็นผู้ร้ายที่ใจดีก็คือว่า มันเรียกค่าไถ่กิมหงวนเพียงห้าร้อยบาทเท่านั้น ถ้าเป็นผู้ร้ายอื่นมันคงจะ
เรียกเงินจากคุณตั้งหมื่นบาทเป็นอย่างน้อยเพราะหย่างไรคุณก็ต้องให้ และข้อความในจดหมายก็สแดงอยู่
ชัด ๆ ว่ามันรู้จักกิมหงวนดี”

นวลละออถอนหายใจหนัก ๆ

“เอาเถอะจ๊ะ มันจะเป็นผู้ร้ายชนิดไหนก็ช่างมันเถอะ คุณสองคนช่วยติดตามฉันไปห่าง ๆ ก็แล้วกัน
ฉันจะเอาเงินไปให้อ้ายแมวเหมียวที่อนุสาวรีย์ทานอาสาเดี๋ยวนี้”

พลหันมายิ้มกับนิกร

“ว่ายังไงเรา?”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“เอ - ดีไม่ดีมันรู้แกวเข้ามันจับเราสองคนไปด้วยมิแยรี?”

นายพัชรภรณ์ชักฉิว

“แหม - เทอนี่ทำไมมันถึงชี้ตลาดยั้งงั้น?”

“ก็นั่นนะซี” นิกรพูดหน้าตาเฉย.

พลหัวเราะเบา ๆ เปลี่ยนสายตามาที่นวลละออ

“คุณยอมเสียห้าร้อยบาทแน่หรือ?”

นวลละออพยักหน้า

“ยอมจ๊ะ ช่างมันเถอะ ฉันกลัวมันจะค่าฟี่หงวน”

พลซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“อ้ายแมวมะเขียวนี่มีอิทธิพลมาก เอะ - ตามใจคุณ ฉันกับนิกรจะขับรถตามคุณไปห่าง ๆ ถ้าหากว่ามันเล่นงานคุณฉันจะได้ช่วยเหลือคุณได้ทันท่วงที”

นวลละอองกะพุ่มมือไหว้ชายหนุ่มทั้งสอง

“ขอบคุณจ๊ะ ไปแต่งตัวสิจ๊ะ เร็ว ๆ เข้าเถอะจ๊ะ สองทุ่มครึ่งแล้ว เราจะต้องไปถึงนั่นให้ตรงตามเวลานัด ฉันบอกตามตรงว่าฉันกลัวมันค่าพีแพงมาก”

นั่นทาเดินเข้ามายกมือเกาะแขนสามี แล้วพูดด้วยความเปนห่วง

“เอาปืนไปด้วยนะจ๊ะ พล, จะได้ไว้ป้องกันตัว ถ้าหากว่าความคับขันเกิดขึ้น”

พลอมยิ้ม

“ไม่ต้องหรอกจ๊ะนั่น หมัดของพี่ก็พอจะกะแทกหน้าอ้ายแมวมะเขียวได้ มันคงไม่เก่งกว่าพี่หรอกนั่น”

นั่นทาลืมตาโพลง

“หย่าประมาทมันจ๊ะ พล, เอาปืนไปดีกว่า”

พลพยักหน้าช้า ๆ หันมาพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“ไป - ไปแต่งตัวเถอะเรา ฉันหยากจะลองดีอ้ายแมวมะเขียวนัก มันทำคล้าย ๆ กับว่ามันหยุดเหนืออกหมาย ผิดนักจับส่งตำรวจเอาเข้าตะรางเลย”

นวลละอองรีบพูดขึ้นโดยเร็ว

“โอ - หย่านะคุณพล ฉันต้องการให้คุณคอยเฝ้าดูฉันห่าง ๆ เท่านั้น ไม่ใช่ทำให้ไปจับมัน หย่าจ๊ะ, เดียวมันค่าตัวฉันตาย”

นายพัชราภรณ์หัวเราะ คิ้วแขนนิกรพาเดินออกไปจากห้อง

อีก ๑๐ นาทีต่อมา.

พลมีทเก่งกับฟอร์ดเก่ง ๒ คัน ได้เล่นออกไปจากบ้าน ‘พัชราภรณ์’ หย่างรวดเร็ว นวลละอองนั่งอยู่บนรถพลมีทเก่งของหล่อนตามลำพังทำหน้าที่เป็นคนขับ ส่วน พล, นิกร นั่งอยู่ตอนหน้ารถฟอร์ดเก่ง นายพัชราภรณ์เป็นคนขับ ที่แรกนิกรจะขับเอง แต่พลไม่ไว้ใจเกรงว่านิกรจะนั่งหลับ อันเป็นเหตุให้เขาจะต้องไปอยู่โรงพยาบาล.

นวลละอองวิตกเป็นห่วงสามีของหล่อนมาก แม้งามขับรถหย่างรวดเร็ว เงิน ๕๐๐ บาทหยุดในกะเป๋าวางหยุดบนตักเรียบร้อยแล้ว.

รถทั้งสองเล่นตามกันไปในระยะห่าง ๒ เส้าไฟฟ้า ผ่านสี่แยกสระปทุมตัดตรงไปสะพานพระราชเทวี เลี้ยวซ้ายที่ถนนเพชรบุรีไปสะพานยมราช มุ่งตรงสะพานขาว เข้าถนนหลานหลวงตรงไปผ่านฟ้าและสนามหลวงอันเป็นจุดหมายปลายทาง.

ไม่ถึง ๑๕ นาที พลีมัทกับฟอร์ดแก๊งก็ข้ามสะพานผ่านพิภพ เลี้ยวขวามือมาทางอนุสาวรีย์ทาน
อาสา.

นายพัชราภรณ์บังคับรถให้หยุดนิ่งริมถนนข้างสนามหลวง ส่วนนวลละออขับรถเลยไปที่อนุสาวรีย์
พลัดเจดเจดดับไฟหน้าท้ายและไฟเครื่องยนต์ชนนิกรเปิดประตูก้าวลงจากรถ

“โน่น - คุณนวลละออรถหน้าประตูเข้าอนุสาวรีย์พอดี เห็นไหมกร?” พลพุดยิ้ม ๆ.

นิกรพยักหน้าแล้วกะชิบถาม

“เอาปืนมาหรือเปล่า?”

“เปล่า - ไม่ได้เอามาหรอก”

“ฮ้า ทำไมไม่เอามาละ?”

พลหัวเราะ

“ผู้ร้ายซี้กะโลให้หย่างนี้ไม่ต้องใช้ปืนหรอก เตะสองสามทีซี้คร้านจะวิ่งจู้ด”

กะดิงทองกลืนน้ำลายเอือก

“จ้า - ดีไม่มีมันเล่นงานเราแย่นา”

“เออน่า ให้มันรู้ไปที่เถอะ คอยดูความสามาถของฉันที้แล้วกัน ฉันที้จะต้องจับอ้ายแมวเหมียวให้ได้
ไป - รีบไปที่อนุสาวรีย์เถอะ”

สองสหายพากันเดินออกไปจากรถฟอร์ดแก๊ง ต่างแลเห็นนวลละออยืนล้งเลอยู่หน้ารถพลีมัทของ
หล่อน แสงจันทขึ้น ๔ คำส่องสลัว ๆ พลกับนิกรเดินมาตามได้ร่วมเงาของแนวต้นมะขาม.

นวลละออข้ามฟากเข้าไปในบริเวณอนุสาวรีย์ หล่อนกวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณ รู้สึก
ประหวั่นพรึ่นใจหย่างไรชอบกลที่หล่อนมาปรากฏตัวอยู่คนเดียวในสถานที่อันเงียบสงัดเช่นนี้ หย่างไรก็ตาม
ยังนึกอุ่นใจอยู่บ้างที่พลกับนิกรมากับหล่อนด้วย และทั้งสองคงไม่ยอมให้หล่อนอยู่ห่างสายตาของเขาไป
ได้.

แม่งามหยุดยืนหน้าแท่นอนุสาวรีย์ทานอาสาหมุนตัวไปรอบ ๆ แล้วก็ยืนนิ่งเฉย ขณะนั้น ร่างของ
ชายลึกลับคนหนึ่งค่อย ๆ โผล่หน้าออกมาจากมุมอนุสาวรีย์.

มันคืออ้ายมิ่ง แต่จะเป็นอ้ายมิ่งที่ดูร้ายสักเพียงไหนนั้นยังบอกท่านไม่ได้ คงบอกได้แต่เพียงว่า
อ้ายมิ่งตัวนี้ค่อนข้างสูง แต่งกายถูกต้องตามวัณธัมคือแต่งสากลเรียบร้อย มีผ้าถุงสีดำเจาะลูกนัยน์ตา
คลุมหน้า.

อ้ายมิ่งมองดูจนแน่ใจว่า ผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้างหน้ามันคือนวลละออ แล้วอ้ายมิ่งก็ดีมือเป๊ะสแดง
ความสมหวัง มันเดินอาด ๆ ออกมาจากที่ซ่อน ทำทางที่เดินพยายามให้เป็นที่เกรงขาม คือเดินสายตัวแกว่ง
แขนยาว ๆ ถ้าหากว่านวลละออสามารถมองทะลุผ้าคลุมหน้าเข้าไปได้แล้ว หล่อนก็คงจะแลเห็นอ้ายมิ่งตัวนี้
ทำปากเปี้ยวนัยน์ตาขวาง.

นวลละอออดุดั่งสุดตัวเมื่อได้ผืนหน้ากับชายลึกลับ ความรู้สึกบอกตัวเองว่าอ้ายโม่งตัวนี่คือ ‘อ้ายแมวมเหยี่ยว’ หย่างไม่ต้องสงสัย นวลละออถอยหลังกรูดยกหลังมือขวาขึ้นปิดปากลิ้มตาโพลง.

อ้ายโม่งใจหายวาบ เกรงว่าหล่อนจะร้องออกมาด้วยความตกใจ และนั่นถ้าตำรวจคนใดคนหนึ่งได้ยินเสียงร้องของหล่อนเข้า อ้ายโม่งก็ต้องถูกรวบตัวไปโรงพักทันที อ้ายโม่งจู้ปาก ยกมือขวาขึ้นโบกเป็นอนาติสัญญานให้หล่อนสงบปากเสียง แล้วเดินเข้ามาประชิดตัวหล่อน ก็มึนศีรษะค้ำค้ำหน้าอย่างสุภาพ เจ้าหมอนนี่คงจะเคยได้รับการอบรมลึกล้ำมาอย่างดีแล้ว.

นวลละออจ้องตากตบประหม่า ทั้ง ๆ ที่อากาศหนาวเย็นหล่อนยังรู้สึกว่ามีลมร้อนได้ปรากฏขึ้นที่ใบหน้าหล่อน.

“ง่า - ท่าน - ท่านคืออ้ายแมวมเหยี่ยวใช่ไหมจ๊ะ?” หล่อนแขงใจกล่าวถามด้วยเสียงสั้นเครือ

อ้ายโม่งพยักหน้า แล้วก็มีศีรษะค้ำค้ำหน้าอีกครั้งหนึ่ง แต่ไม่พูดว่าอะไร เป็นแต่แบมือขอเงิน.

นวลละออค่อยหายใจหายวอดกลั้วไปบ้างเมื่อคิดได้ว่าอ้ายโม่งไม่ได้ถือปืนพกอยู่ในมือ หล่อนกล่าวถามอ้ายโม่งถึงสามีของหล่อน

“ฉันเตรียมเงินห้าร้อยบาทมาให้ท่านแล้วละจ๊ะ สามีของฉันละจ๊ะ โปรดนำตัวเขามามอบให้ฉันสิ นายเพื่อความยุติธรรมด้วยกันทั้งสองฝ่าย”

อ้ายโม่งยื่นมือไปสักครู่ ล้วงกระเป๋าหยิบเสสกะดาตขึ้นหนึ่งและไฟฟ้าเดินทางอันเล็ก ๆ ดวงหนึ่งมาส่งให้นวลละอออย่างนอบน้อม.

นวลละออเปิดไฟฟ้าเดินทางขึ้น คลี๊กะดาตออกอ่านข้อความในนั้น ซึ่งปรากฏว่า

“คุณนาย ทีเครพ

ขอให้เชื้อเกียรติยศ ‘อ้ายแมวมเหยี่ยว’ เกิด ถ้าท่านมอบเงิน ๕๐๐ บาทให้เราถูกต้องดีแล้ว เรากลับไปถึงช่องเราจะปล่อยคุณกิมหงวนทันที.

นับถือมาก ๆ

อ้ายแมวมเหยี่ยว”

แมงามปิดไฟฟ้าเดินทางส่งให้อ้ายโม่ง

“ฉันเกรงว่าท่านจะเล่นลูกไม้กับฉัน”

อ้ายโม่งสั่นศีรษะ ซึ่มือไปทางวัดพระแก้วแล้วยกมือทั้งสองบีบคอตนเอง แล้วพยักหน้ากับหล่อนเป็นเชิงว่า ถ้าเขาไม่ปฏิบัติตามคำพูดขอให้พระแก้วพระกาลจงหักคอเขา คราวนี้นวลละออก็เชื่อนิธิ.

หล่อนเปิดกระเป๋าเงินออก อ้ายโม่งยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก นวลละออส่งธนบัตรใบหนึ่งให้อ้ายโม่ง พยายามจ้องมองดูหน้ามันแต่ก็ไม่อาจจะรู้ว่ามันเป็นใคร อ้ายโม่งใช้แสงสว่างของไฟฟ้าเดินทาง

ตรวจนับธนบัตร แล้วมันก็เก็บใส่กระเป๋าทางเกงถอยหลังออกห่างหล่อนเล็กน้อย ก็มีสี่สะค่านับนวลละอออีก
ครั้งหนึ่ง

“ชอบใจ” มันพูดเสียงหัวเราะที่สุด.

นวลละออยิ้มแห้ง ๆ ยกมือปิดเส้นผมให้เรียบร้อย

“ท่านต้องปล่อยผัวฉันกลับบ้านจริง ๆ นะจ๊ะ?”

อ้ายแมวเหมียวพยักหน้ารับรอง แล้วหมุนตัวกลับเดินไปจากที่นั่น ทันใดนั้นเอง พลกับนิกรก็แยก
กันเข้าคณณะข้างอนุสาวรีย์ ในมือของพลถือไม้ดุ้นหนึ่งซึ่งเก็บได้จากใต้ต้นมะขามนั่นเอง.

“เฮ้!” พลร้องลั่น.

อ้ายโม่่งย่องขาลงต่ำแล้วกะโดดตัวลอย ออกวิ่งหนีเอาตัว ๆ พลร้องบอกนิกร

“เร็ว - จับให้ใหญ่”

แล้วการเล่นโปลิสจับชะโหมยก็เริ่มต้น โดยพลกับนิกรเป่นโปลิส อ้ายโม่่งเป่นชะโหมย อ้ายโม่่งวิ่งหย่าง
ไม่คิดชีวิต พลไล่กวาดตาด ๆ ไป นิกรมีผีเท้าในการวิ่งไม่สู้จะดีนักก็นึกฉิวตัวเอง ยกมือตีกันเตือนตัวของเขาให้
วิ่งเร็วขึ้นอีก.

นายพัชรภรณ์พุ่งตัวเข้ารวบขาอ้ายโม่่งไว้เหมือนหย่างเล่นรักบี้ อ้ายแมวเหมียวเสียหลักหกล้มบ่าบ
พลขึ้นนั่งคร่อมหยู่บนหลังอ้ายโม่่ง จับแขนลื้อคไว้ในท้าววิตสุ.

“อ้อย” อ้ายโม่่งร้องลั่น

พลหัวเราะก๊าก นิกรวิ่งมาถึงห้ามลื้อจนตัวโก่ง

“ชะ - ชะ ลำคั้นนักนะมึง” นิกรพูดหย่างดูเดือด ยกเท้าขึ้นจะเตะอ้ายโม่่งให้เต็มรัก

“หย่า!” พลร้องเอ็ดตะโร “หย่าไปทำมัน ประเดี่ยวเมียเป่นหม้าย”

นิกรยกมือเกาสีสะ ช่วยกันกับพลกะซากอ้ายแมวเหมียวให้ลุกขึ้น กะดั่งทองขบเขี้ยวเคี้ยวฟันง้าง
หมัดขวาสุดแรงเกิด พลรีบจับมือไว้

“บอกว่าหย่า แล้วกัน”

นิกรชักฉิว

“ห้ามทำไม - หา บ้อมมันดีกว่า หย่าส่งตำหวดเลย”

พลหัวเราะอีก ยกมือตบสี่สะอ้ายโม่่งเบา ๆ

“ไฉ - อ้ายโม่่ง กินข้าวกะอะไรจ๊ะ?”

อ้ายโม่่งพูดเสียงหัวเราะ ๆ

“กินข้าวกะไข่”

“อ้อ, เอาช้อนหยอยไว้ไหนล่ะ?”

อ้ายโม่่งตวาดแหว็ด

“ไม่รู้”

นายพัชรภรณ์หัวเราะลั่น หันไปทางนวลละออซึ่งยืนใจเต้นที่กักอยู่ห่าง ๆ พลร้องตะโกนเรียก
หล่อน

“คุณนวล - คุณนวลจ๊ะ ฉันจับอ้ายโมงได้แล้ว มาดูหน้ามันซีจ๊ะ แล้วไปโรงพักด้วยกัน”

อ้ายโมงสอด้งโหยง สลัดแขนที่พลจับไว้ ออกแล้ววิ่งหนีอีก พลยกเท้าขวาบิดขาอ้ายโมงทันที อ้าย
แมวเหมียวเสียวหลักหกล้มป้าบ

“อู๊ย! โอ๊ย!”

สองเกลอหัวเราะงอหาย นวลละออวิ่งเหยาะ ๆ ตรงเข้ามา กำลังใจของหล่อนดีขึ้น พลกับนิกรช่วย
กันประคองร่างอันสูงชลุดของอ้ายแมวเหมียวให้ลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น.

นวลละออจ้องมองดูมันด้วยความตื่นเต้น และนึกชมเชยความสามารถของพลกับนิกร ซึ่งมีได้มี
ความครั้นคร้ามอ้ายแมวเหมียวเลย

“เปิดหน้ามันให้ฉันดูหน่อยเถอะจ๊ะ พล”

อ้ายโมงร้องขึ้นด้วยเสียงห้าว ๆ

“อย่าเปิดจ๊ะ”

“ทำไมล่ะ?” พลถาม.

“ฉันอายจ๊ะ”

พลหัวเราะชอบใจ

“หนอยแน่ รู้จักอายเหมือนกันหรือ แก - แกหากินในทางทุจริต แกจะต้องถูกฟ้องศาลทหาน ใน
ถานจับเพื่อนของฉันไป เพื่อชู่เอาเงิค่าถ่ายจากเมียของเขา ฮืม, บอกมาเดี๋ยวนี๊ กิมหงวนอยู่ที่ไหน?”

อ้ายโมงมีกิริยากะสับกะส่าย ดัดเสียงพูดห้าว ๆ

“ปล่อยฉันเถอะจ๊ะนาย” แล้วอ้ายโมงก็ไอแคว๊ก ๆ รู้สึกแสบคอหอย.

นิกรยกมือดีดจมูกอ้ายโมงดังแป๊ะ

“แกคือใคร - หา บอกมา ม่ายฉันส่งตำหรวด?”

“ฉัน - ง่า - อ้ายแมวเหมียวจ๊ะ”

“อ้อ - อ้ายแมวเหมียว เจอเสือปลาน้ำล้นเข้าแล้วละซี แกถูกอาตมาก แกต้องติดตะราง”

อ้ายโมงเอียงคอเล็กน้อย

“จ้างก็ไม่ติด”

นิกรอมยิ้ม

“แกไม่หยุดเหนือกดหมายนี้หว่า เฮ้ - ถอดถุงคลุมหน้าออกซิ หยากดูหน้าแกเหลือเกิน ดูเหมือนเรา
รู้จักกันนี่นา ฉันคิดว่าแกเปนเพื่อนฉันเสียด้วยซ้ำ”

อ้ายโมงหัวเราะหึ ๆ

“ถ้าจะจริงแฮะ”

นวลละออยิ่งเพิ่มความแปลกใจอย่างไร้เหตุผล หล่อนยกมือจับแขนนายพัชราภรณ์แล้วพูดกับเขา
โดยเร็ว

“บังคับให้มันถอดหน้าออกสิจ๊ะพล”

พลยิ้มเล็กน้อย

“คุณบอกฉันก่อนว่าคุณจะให้เราจัดการกับอ้ายแมวเหมียวอย่างไรต่อไป?”

นวลละออพูดเร็วปรือ

“ส่งตำหรวดสิจ๊ะ ฉันต้องการให้มันติดตะราง”

นายพัชราภรณ์ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“ถ้าอ้ายแมวเหมียวติดตะราง คุณก็ต้องส่งอาหารให้มันเท่านั้นแหละ”

นวลละออลืมตาโพล่ง

“ทำไมจะต้องส่ง ฉันไม่เข้าใจเลย มันไม่ได้เป็นอะไรกับฉัน”

สองเกลอหัวเราะลั่น พลขว้างไม้ที่ถืออยู่ในมือไปทางฟุ่มไม้ แล้วยกมือซ้ายจับหน้าอกเสื้อของอ้าย

โม่ังไว้

“หย่าขาดขึ้นนะ ฉันชกนายหงายท้องเลย ยืนเฉย ๆ”

อ้ายโม่ังยืนนิ่ง พลยกมือขวาตึงถูกลมหน้าอกเผยให้เห็นโฉมหน้าอันแท้จริงของอ้ายโม่ัง นวลละ

อออ้าปากหวอ

“พี่หงวน!” หล่อนร้องลั่น.

อ้ายโม่ังยิ้มอวย ๆ ยกนิ้วชี้มือขวาใส่ปากกัดแกว่งแขนซ้ายไปมา

“แฮะ - แฮะ พี่เองแหละจ๊ะ”

นวลละออขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน สายตาของหล่อนแข่งกร้าว หล่อนเค้นหัวเราะลั่น ยกมือทั้งสองทำวส

เอว

“โไท - ในที่สุดอ้ายแมวเหมียวก็คือพี่ ชะ - ชะ ทำลูกไม้หลอกเอาเงินใช้ เล่นเอาเราตกอกตกใจ ไหน -
คุณพลขว้างไม้ไปทางไหน ขอให้ฉันนวดแมวเหมียวเสียทีเถอะ”

พลคว้าแขนหล่อนไว้เมื่อเห็นนวลละออจะวิ่งไปเก็บไม้ดุ้นนั้น ถ้าแมวเหมียวถูกไม้ดุ้นนั้นก็จะต้องไป
นอนโรงพยาบาลอย่างไม่ต้องสงสัย.

“หย่าคุณ นึกว่าสงสารแก่ลูกนกลูกกาเถิด”

นวลละออปราดเข้ามายื่นขิดสามมี

“บอกนวลเดี๋ยวนี้ พี่ทำบ้า ๆ หย่านี้ละ พี่หมายความว่าอะไร?”

อ้ายโม่ังหน้าจ๋อย

“พี่ - ง่า - คื่อ - ฮี - ฮี - เปล่าจ๊ะ”

นวลละออขยับหมัด อ้ายโม่ังยกมือปิดป้องวุ่นไปหมด

“เปล่าได้รี ต้องบอกมาตามตรง”

อ้ายโม่งยิ้มหย่างแห้งแล้ง

“คือว่า - พี่ - พี่หยากจะลองดูใจนวลเท่านั้นว่าจะรักผัวเปนห่วงผัวหรือไม่”

นวลละออกำหมัดแน่น ทั้งฉิวและทั้งขัน

“ยังจะปดอีก เดียวน็อคเข้าที่ลงไปดินบ๊ัด ๆ เลย นวลรู้ดีว่า พี่ทำเช่นนี้เพราะเจ็บใจที่นวลบังคับให้ใช้เงินเพียงวันละสามบาท ไซ้ใหม่ละ ไม่มีเงินเที่ยวเลยออกอุบายทำเป็นอ้ายแมวเหมียว”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“ถ้ามันก็ยังงั้นแหละจ๊ะ” เขาพูดเสียงอ่อย “ง่า - ยกโทษให้ฉันทีเถอะจ๊ะ ทีหลังฉันจะไม่ทำหย่างนี้อีกนะ”

คราวนี้นวลละอออดหัวเราะไม่ได้

“ไหน - เอาเงินห้าร้อยบาทคืนมานี้”

อ้ายแมวเหมียวถอนหายใจหนัก ๆ หันมาตวาดเพื่อนทั้งสอง

“หัวเราะอะไร?”

สองเกลอหัวเราะงอหาย

“หัวเราะอ้ายโม่งนะซี” พลพูดพลางหัวเราะพลาง “ลูกไม้ของนายนะมันดีนั่นัก พอฉันเห็นจดหมายชูฉันก็รู้ทันทีว่า อ้ายแมวเหมียวนะคือใครมีหย่างที่ไหน จับมหาเสตตีได้ทั้งคนเรียกค่าถ่ายห้าร้อยบาทเท่านั้น แล้วก็นัดพบที่อนุสาวรีย์ทานอาสา ที่นี้ตำหวอดออกเยอะแยะ ผู้ร้ายจริง ๆ มันก็ต้องนัดพบที่อื่น”

“ว่า -” อ้ายโม่งคราง “ฉันนี่กว่าฉันฉลาดแล้วยังโง่กว่าเทออีก แหม - นายเล่นรักบี้กับฉันเมื่อตะกี้นี้แข่งขาฉันแทบหัก”

นวลละออเอ็ดตะโรลั่น

“หย่าพูดเรื่องอื่นกลบเกลื่อนเลย เอาเงินคืนมาก่อน”

กิมหงวนฝืนยิ้มหย่างยากเย็น ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกงข้างซ้าย แล้วเปลี่ยนมาข้างขวา เขาทำหน้าตื่น ๆ รีบคั่นดูตามกระเป๋าเสื้อ

“เฮ้ะ - หายไปไหนนี่?”

นวลละออหัวเราะ

“หย่ามาทำลูกไม้หน่อยเลย ถ้าไม่คืนเปนเกิดเรื่องแน่ ๆ”

กิมหงวนรีบฉวนฉวนคั่นดูทุก ๆ กระเป๋า แต่ก็ไม่พบ แล้วเขาก็กะโจนพรวดเข้าปีบคอนิกร

“เอาคืนมาจ๊ะ”

“อ้อย - หย่าเล่น เดียวลูกกะเดือกแตก คิน - คินเดี๋ยวนี”

อาเสียบปล่อยมือออก นิกรทำหน้าที่ชอบกล ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรออกมาส่งให้นวลละออโดยดี.

กิมหงวนสั้นสี่สะซ่า ๆ

“นายนะไวเหลือเกินผ่าซี”

“อ้อ - ธัมดาเสือบลาหน้าสั้นมันก็ต้องเก่งกว่าแมวเหมียว จึงใหม่เทอ?”

นวลละออเก็บปึกธนบัตรใส่กระเป๋า พลพูดขึ้นทันที.

“นับดูเสียก่อนซี คุณนวล ฉันเชื่อว่าคงไม่ครบห้าร้อยบาทหรอก”

นิกรยกำปั้นทุบหลังดังบึ๊ก ล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรใบละ ๒๐ บาท อีก ๑ ฉบับออกมาส่งให้นวล
ละออแล้วก็ดูพล

“อ้อยกำลังจะเข้าปากข้างใหญ่แล้วเหียว นายนี้ยุ่งเหลือเกิน พับผ่า”

พลหัวเราะ พุดกับนวลละออต่อไป

“กลับบ้านกันเถอะคุณ”

แม่งามยิ้มอ่อนโยน

“คุณสองคนกลับบ้านก่อนเถอะจ้ะ ฉันหยากจะนั่งคุยอะไรกับพี่หงวนอีกสักครู”

อาเสียใจหายวาบ

“อ้อย - กลับพร้อม ๆ กันเถอะจ้ะ พล - พลจำ ถ้าเทอขึ้นกลับบ้านละก็อ้ว แวะไปซื้อโลงเตรียมไว้ให้
ฉันด้วยก็แล้วกัน”

นวลละออหัวเราะคิก

“แหม - พุดราวจะว่านวลนะดูยังกะเสื่อยังงั้นแหละ ตั้งแต่อยู่ด้วยกันมาไม่เคยทุบตีพี่สักที”

“จ้ะ” กิมหงวนพูดหยานคาง “นวลพูดฟังเป็นคนดีดีเหมือนกันจ้ะ แต่ว่า เพื่อความปลอดภัยของฉันท
เรากลับบ้านพร้อมกันทั้งสี่คนดีกว่านะจ้ะ”

นวลละออยิ้มหย่างดูตัน

“ไป - กลับก็กลับ คีนั่นนอนเฝ้าหน้าประตูห้องก็แล้วกัน”

กิมหงวนยักคิ้วแฉับ เที่ยงหน้าเข้ามาพุดกับหล่อนด้วยเสียงลากก้าม

“แรง - - -”

นวลละอออดหัวเราะไม่ได้ ต่อจากนั้นทั้งสี่คนก็พากันเดินออกไปจากบริเวณอุณสาวรีย์ พลชวนนวล
ละออกับเพื่อนทั้งสองไปแวะหาเครื่องดื่มเย็น ๆ กินที่ร้านบุปผาไทยทุก ๆ คงลงมติเห็นพ้องด้วย.

๒๓.๐๐ น. เสี

พลมีท่อกับฟอร์ดเก่งเลี้ยวเข้ามาในบ้าน ‘พัชรารักษ์’ หย่างสง่าผ่าเผย นวลละออที่นั่งอยู่ในรถตาม
ลำพัง กิมหงวนปติเสธหย่างแข็งแรงไม่ยอมนั่งรถคันเดียวกับหล่อน ทั้งนี้เพราะเกรงนวลละออจะนึกหมั่นได้
เขาขึ้นมาอันเปนเหตุให้ต้องเจ็บตัวโดยไม่จำอะไรนัก เวลานี้ก็น่าหนาว ถ้ามีบาดแผลเกิดขึ้นมักจะรักสา
ยาก.

๕ ทุ่มแล้ว แต่แสงไฟฟ้าที่ตึกสี่สหายยังเปิดสว่างจ้าทั้งชั้นบนและชั้นล่าง คนใช้ชายหญิงวิ่งสับสนอลหม่าน นवलละออรู้สึกแปลกใจมาก หล่อนบังคับบริดให้หยุดนิ่งนำเรือนต้นไม้ แล้วรถของสามเกลอก็หยุดต่อท้ายรถนवलละออ.

พล, นิกร, กิมหงวนพากันก้าวลงจากรถ นवलละออหันมาพูดกับพลโดยเร็ว

“เกิดอะไรกันขึ้นอีกก็ไม่รู้”

นิกรว่า “คงมีใครถูกผีหลอกกะมังจ๊ะ”

พลไม่พูดว่าอะไร เดินนำหน้าพานवलละออและเพื่อนเกลอทั้งสองตรงไปที่ตึก ทันไดนั้นแห้วได้เดินออกมาหน้าตึกโดยบังเอิน.

“แห้ว!” พลตะโกนลั่น “อะไรกันหา?”

แห้วมองดูพลแล้วพูดเร็วปรือ

“รับประทานได้การแล้วจ๊ะ”

พลขมวดคิ้วย่น

“อะไรกันเล่า พูดให้ฉันเข้าใจหน่อยซี”

แห้วยิ้มแป้น

“รับประทานคุณภาจะออกลูกจ๊ะ”

นवलละออร้องขึ้นทันที

“อุ๊ยตาย ดีใจจัง คุณภาหยุดไหน แห้ว?”

“รับประทานหยุดในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของคุณหมอดิเรกจ๊ะ”

นवलละออรีบวิ่งขึ้นไปบนตึกทันที พล, นิกร, กิมหงวนมองดูหน้ากันแล้วต่างก็ยิ้มแป้น

“ดิเรกของเราได้สร้างพลเมืองให้ชาติของเราหนึ่งแล้ว” กิมหงวนพูดยิ้ม ๆ “คราวนี้ไม่น้อยหน้ากันละ เราต่างมีลูกกันคนละคน”

นิกรว่า “อีกแปดเดือนข้างหน้าของฉันจะเพิ่มอีกคนหนึ่ง”

“ฮ่า!” พลกับกิมหงวนร้องเสียงลั่น.

“จิง ๆ ให้ตายซีเข้า อะไร - ซ่างไม่สังเกตบ้างเลย ประไพแพ่ท้องมาหลายวันแล้ว”

กิมหงวนตื่น ๆ

“เฮอ - ถ้าจะจิงแฮะ เมื่อเช้าวานเห็นนั่งใจซี้ได้หยุดในครัว ฉันถามว่ากินซี้ได้หรือ คุณประไพอายม้วนตัวน บอกว่าจะติดไฟหูซ่างแต่หามีดหันซี้ได้ไม่ได้เลยเอาปากกัด”

นิกรหัวเราะก๊าก

“อายเทอนะซี” นิกรพูดยิ้ม ๆ ประไพพยายามกินซี้ได้มาหลายวันแล้ว เมื่อเช้าให้ละม่อมไปซื้อมาซ่อนไว้ได้เพียงตั้งสองมัด ทีแรกฉันไม่รู้เหมือนกันแต่เห็นปากเปื้อนซี้ได้เลยแอบมองดู แหม - แม่เคี้ยวซี้ได้หย่างหน้าตาเฉยคล้ายกับกินท็อฟฟี่ยั้งนั่นแหละ”

กิมหงวนหัวเราะสุดเสียง

“ฟีกถึ คนแพ้ท้องนี้ชอบกินอะไรแปลก ๆ นวลละออของฉันเมื่อตอนแพ้ท้องชอบกินไข่นกกระจอกเทศพะไล้ ฉันต้องโทรเลขสั่งซื้อจากอ้าฟริกา”

นิกรยิ้มแป้น

“ประไพของฉันท้องลูกคนแรกก็เล่นขี้ได้เหมือนกัน วันหนึ่งหมดขี้ได้ราวห้าอัน และดินสอพองหย่างที่หมอดูเขียนกะดานดำอีกวันละสิบแห่งปนหย่างน้อย”

พลพาเพื่อนเกลอทั้งสองเดินขึ้นไปบนตึกสี่สหายผ่านเข้ามาในห้องโถงเลยไปทางหลังตึก ไฟฟ้าที่เจดียงส่องสว่างราวกับกลางวัน.

ที่หน้าห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์ดิเรก คณะแพศสามเกลอยืนมุงกันแน่น ประไพ, นันทา, นวลละออ นายประสิทธิ, นายปัจฉนีกและคุณหญิงวาดทุก ๆ คนตื่นตื่นยินดีที่ประกากำลังจะคลอดบุตร ขณะนี้หล่อนนอนอยู่บนเตียงผ่าตัดในห้องวิทยาศาสตร์ ด็อกเตอร์นรงค์วิทธิเป็นผู้ทำคลอด เขาไม่ไว้ใจนางผดุงครรภ์จึงลงมือทำเองโดยเชื่อความสามารถของเขาซึ่งเป็นแพทย์ปริญญาต่างประเทศ.

สามเกลอเดินเข้ามารวมกลม

“ออกหรือยังจ๊ะ คุณพ่อ?” นิกรถามพ่อตาของเขา.

นายปัจฉนีกหันมาทางสามเกลอ

“ปู่ไท่ - มัวแต่ไปเที่ยวที่ไหนก็ไม่รู้ ไม่หยุดช่วยกัน”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ช่วยยังงั้ละจ๊ะ มันคนละเรื่อง”

นายปัจฉนีกลื่นน้ำลายเอื้ออก กะชิบบอกพลเบา ๆ

“หลานของอาคนนี้ถ้ามันก็ผู้ชายอีกปะแหละ ฮี - ฮี ดีใจจังไว้ย”

พลยิ้มอ่อนโยน

“คุณประกาเจ็บท้องนานแล้วหรือจ๊ะ?”

“เมื่อสามทุ่มนี่เอง”

กิมหงวนยกมือทาบประตูกะจกฝ้าปัง ๆ ร้องตะโกนถามดิเรกเสียงดัง

“ออกหรือยัง ดิเรก?”

นายแพทย์หนุ่มตะโกนออกมาหย่างหัวเสีย

“ยัง จวนแล้ว”

คุณหญิงวาดดึงตัวกิมหงวนออกมาให้ห่างประตู

“หย่าอะอะไป พ่อหงวน ประกาก็ใจเสีย แก่ไม่เคยมีลูก ประเดี๋ยวก้อออกหรอกน่า”

ทันได้นั้นทุก ๆ คนก็ถอนหายใจโล่งอก เสียงร้องของเด็กแดง ๆ ดังขึ้นในห้องวิทยาศาสตร์ ประไพดีใจกะโดดกอดนายปัจฉนีก

“ออกแล้ว คุณพ่อ หนูสบายใจแล้ว สงสารพี่ภ่าจ้ง”

นายปัจจนึกตบสี่สะริดาคนเล็กของท่าน

“หย่าว่าแต่เจ้าเลย พ่อเองก็สงสาร ประภามันไม่แข็งแรงเหมือนเจ้าหรือก รู้สึกว่าแกวิตกมากในเรื่องออกลูก”

“ก็พี่ภ่าแกเป็นคนใจเสาะนี่จะ คุณพ่อ”

คณะพัคสามเกลอยืนกะลัดบะสาย กะชิบกะซาบกันเบา ๆ บางคนก็ว่าผู้หยิง บางคนก็ว่าผู้ชาย กิมหงวนคนเดียวที่นึกไม่ใจหยากจะให้ลูกของดิเรกเป็นกะเทย.

ประตูกะจกฝ้าห้องทดลองวิทยาศาสตร์ถูกเปิดออกช้า ๆ ดิเรกเดินออกมาด้วยใบหน้าบอบบูนุญไม่รับคิ้วของนายแพทย์หนุ่มขมวดเข้าหากัน.

“ผู้หยิงหรือผู้ชาย?” นายปัจจนึกถามเร็วปรือ.

ดิเรกแบมือออกทั้งสองข้าง

“หมดปัญญา ยังไม่ออกจ๊ะ คุณพ่อ”

ทุก ๆ คนสอด้งเฮือก

“ยังไม่ออก” คุณหยิงวาดร้องลั่น “พวกเราได้ยินเสียงลูกเทอร้องเด็ยวนี้เอง”

ดิเรกถอนหายใจหนัก ๆ

“ไม่ใช่เสียงลูกประภาหรือกจ๊ะ เสียงของฉั้นแกล้งทำเปนเสียงเด็กแดง ๆ นะ”

กิมหงวนอ้าปากหวอ

“แล้วนายร้องเสียงเด็กทำไมกัน?”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

“มันกลุ้มใจก็เลยร้องเรื่อยเปื่อยไปยั้งั่นเอง”

พลยกมือผลัดหน้าดิเรกเต็มแรง นายแพทย์เซแซ่ด ๆ เข้าไปในห้อง เขาริบปิดประตูกะจกฝ้าทันที.

อีกไม่ถึง ๑๕ นาที หลังจากคณะพัคสามเกลอได้ยื่นคอยฟังข่าวการคลอดบุตรของประภาด้วยความร้อนรน เสียงเด็กแดง ๆ ก็ดังแว้ว ๆ ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

“อูแว้ว - อูแว้ว แอ้แอ้ - อูแว้ว”

ประไพยกมือทั้งสองประสานกันแล้วกะโดดตัวลอย

“ไชโย! พี่ภ่าออกลูกแล้ว”

นายปัจจนึกวนเวียนไปมา อดใจหยูไม่ไหวก็ตะโกนเรียกนายแพทย์นรงศิริทธี

“ดิเรก - ดิเรก”

นายแพทย์ตะโกนลั่นห้อง

“ออกแล้ว คุณพ่อ”

คนะพักสามเกลอต่างส่งเสียงเจี๊วจ้าวจนฟังไม่ได้ศัพท์ นันทา, นวลละออ เต็มแรงเต็มกาด้วยความดีใจ.

“ผู้หญิงหรือผู้ชาย พ่อดิเรก?” คุณหญิงวาดตะโกนถาม.

“เดี๋ยวจะ อ้อ - ผู้ชายจะ”

เสียงเฮดังขึ้นราวกับบ้าน ‘พัชรารักษ์’ จะถล่มทลาย นายปัจจุบันก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ปิติยินดีที่หลานของท่านจะเป็นกำลังของชาติในวันข้างหน้า.

คนะพักสามเกลอต่างพูดกันจ้อกแจ้ก แสดงความดีใจที่ดิเรกและประภามีลูกเป็นผู้ชาย ผู้ที่ดีใจที่สุดก็คือนายปัจจุบัน.

อีกในราว ๕ นาที ประตูกระจกฝ้าก็เปิดออกอีกครั้งหนึ่ง ดิเรกเดินออกมาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แสดงความสดชื่นตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะประมาณ นายแพทย์หนุ่มยกมือทั้งสองชูขึ้นเหนือศีรษะ แล้วร้องขึ้นดัง ๆ

“ในที่สุด ฉันก็ได้เป็นพ่อคนแล้ว ฮะ - ฮ่า ฉันได้มีลูกกับเขาแล้ว ซาบาย”

กิมหงวนยิ้มแป้น ยื่นมือให้ดิเรกจับ

“ฉันขอแสดงความยินดีด้วย ดิเรก, ไหน - ขอให้ปู่เข้าไปดูหน่อยซิ หลานของฉันหน้าตาจะเป็นอย่างไร?”

ดิเรกหยุดยิ้มทันที

“ปู่ - นายเป็นปู่ยังงั้นหรือ?”

อาเสี่ยหัวเราะเบา ๆ

“อ้าว, เพื่อนของพ่อก็ต้องเป็นปู่ล่ะซี เช่จิง, อาไร่ - ไปอยู่เมืองนอกมาไม่กี่ปีลืมการลำดับญาติเสียแล้ว”

นายแพทย์นรงค์ศรีทักลื่นน้ำลายเอือก หันมาถามนิกร

“ยังไงกันแน่ กร, ฉันฝันไปหรืออย่างไรกัน เพื่อนของพ่อทำไมถึงมีศักดิ์เป็นปู่ไปได้?”

นิกรนิ่งตรึงตรอง แล้วพยักหน้าหงิก ๆ

“ถูกแล้ว, เพื่อนของพ่อก็ต้องเป็นปู่ล่ะซี”

“อือ” ดิเรกคราง แล้วกล่าวกับกิมหงวน “ถ้ายังงั้นหย่าพยายามเป็นปู่ของลูกชายของฉันเลยนะ”

“แล้วจะให้ฉันเป็นอะไรล่ะ?”

ดิเรกยิ้มแป้น

“เป็นพี่ชายของลูกฉันก็แล้วกัน”

กิมหงวนสอด้งโหยง

“ฮือ, ฉันก็เป็นลูกเทอน่ะซี?”

“ปู่ไท่, ไม่น่าจะสงสัยอะไรเลยนี่นา”

กิมหงวนยิ้มหย่างแห้งแล้ง

“แหม, เทอเดี๋ยวนี้มีคารมคมคายขึ้นอีกมากเชียวอิ”

พลเอื้อมมือจับบ่าดิเรกแล้วพูดยิ้ม ๆ

“เพื่อนรัก, เทอจัดการในห้องเรียบร้อยแล้วหรือยัง?”

ดิเรกอมยิ้ม

“เรียบร้อยแล้ว ถ้าเทอและพวกเราต้องการจะเยี่ยมลูกรักเมียขวันของฉันก็เดินเข้าไปได้”

กิมหงวนถามเบา ๆ

“ฉันเข้าไปเยี่ยมด้วยคนได้ไหม?”

“ได้” ดิเรกพูดเสียงหนัก ๆ “แต่เทอจะไปกววจวอนเมียฉันพูดไม่ได้นา ปรภาจะตองนอนพัก ผ่อนอยู่หย่างนี้ตลอดวัน”

ครั้งแล้วดิเรกก็พาท่านผู้ใหญ่และคนะพักของเขาเข้าไปในห้อง ทุก ๆ คนเดินเข้ามาห้อมล้อมปรภา และลูกชายของหล่อน ปรภาอนนึ่งเฉยอยู่บนเตียง ใบหน้าของหล่อนร่วงโรยไปเล็กน้อย แต่แวตามีประกายแจ่มใสแสดงความปิตินดีที่หล่อนได้มีบุตรสมความปรารถนา พ่อแดงสายโลหิตของหล่อนนอนหลับตาพริ้มอยู่บนเบาะข้าง ๆ.

นายปัจฉินี้ก็กล่าวกับธิดาคนโตของท่าน

“พ่อดีใจมากที่เจ้าพันอันตรายแล้ว”

ประกายยิ้มอ่อนโยน

“ขอบคุณจ้ะคุณพ่อ ขอบคุณทุก ๆ คนที่เอาใจใส่กับฉัน”

ดิเรกกับนนทา, ประไพ, นวลละออออกห่าง

“หย่าเพิ่งพูดอะไรกับปรภาเลยจ้ะ”

กิมหงวนคว้าพ่อหนูน้อยลูกชายของนายแพทย์หนุ่มขึ้นทั้งเบาะ ใครต่อใครร้องกันลั่น คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรเสียงคับห้อง

“ตายจริง! พ่อหงวน วางลง โท่ - มีหย่างไรเด็กตัวเท่านี้เอาขึ้นมาอุ้มประเดี๋ยวกอดหัก”

อาเสี้ยอมยิ้ม

“ไม่เป็นไรจ้ะคุณอา ฉันเคยอุ้มลูกของฉันมาแล้ว”

นิกรยืนอยู่ปลายเตียงพอสบตากับกิมหงวนเขาก็พยักหน้า

“มา - ขอให้ฉันอุ้มหน่อยเถอะ”

กิมหงวนหัวเราะ

“เข้า -“ แล้วเขาก็โยนเบาะและพ่อแดงไปให้นิกร.

เสียงวิ๊ดว้ายดังลั่นห้อง ปรภาร้องกรี๊ดหลับตาปีเกรงว่าลูกชายของหล่อนจะคอดหักตาย นิกรรับไว้ได้หย่างคล่องแคล่ว ทุก ๆ คนถอนหายใจโล่งอก ดิเรกขบเขี้ยวเคี้ยวฟันถลกแขนเสื้อเช็ดเดินเข้ามาหานายการุนวงส์ นิกรใจหายวาบรีบโยนพ่อหนูน้อยให้นายแพทย์หนุ่ม.

“เฮ้!”

ดิเรกนัยน์ตาเหลือก

“เอ๊ย!” แล้วเขาก็ถอยหลังล้มลงก้นกะแทกพื้น กิมหงวนพุ่งตัวตัดหน้าดิเรกคว้าพ่อแดงไว้ได้หย่างทันทีทันควัน.

ทุกคนออกสั่นขวัญแขวน คุณหญิงวาดคว้าไม้ตะพดที่ฟิงหุ้มมูมห้องขึ้นมาถือ ยกตะพดชี้หน้ากิมหงวน “วางหลานชายของฉันทันทีเดี๋ยวนี้ ม่ายหัวแตก โท - เห็นไหม ปรากฏ้องให้แล้ว เห็นคนเปนตุ๊กตาไป
ได้”

กิมหงวนทำหน้ากะเรียะกะราด อุ้มพ่อแดงมาวางลงบนเตียงข้างประภาแล้วเขาก็พูดกับหล่อน

“หย่าตกใจเลยนำคุณภา มีหย่างรีหลานทั้งคนใครจะปล่อยให้คอหัก”

ประภาเอ็ดตะโรทันที

“คุณหยากเล่นก็ไปโยนลูกคุณเล่นซี เล่นบ้า ๆ อะไรก็ไม่รู้”

อาเสี้ยหัวเราะะ ต่อจากนั้นคนนะพักสามเกลอก็ชมเชยลูกชายของนายแพทย์ดิเรก นายปัจฉนีกกล่าวกับนายประสิทธิเบา ๆ

“หลานฉันทันทีหน่วยกำนัมนัดดีกว่าลูกเจ้ากรรมมาก เหม่ใหม่คุณเหมือนประภาราวกับพิมพ์เดียว”

นายประสิทธิอมยิ้ม

“คุณคงจะรักมากกว่าเจ้านพ”

นายปัจฉนีกพยักหน้า

“เห็นจะเป็นหย่างนั้น คนไหนมันเล็กเราก็ต้องรักคนนั้น เอ - โตขึ้นจะให้มันเปนอะไรดีแฮะ ถ้าจะ
ต้องให้เปนนักเรียนนายร้อย จะได้เป็นนายทหารเหมือนหย่างคุณตา” พูดจบท่านก็หัวเราะฉันทัน.

ดิเรกพูดชัดขึ้นทันที

“ตั้งใจจะให้เปนนายแพทย์จ้ะ”

นายปัจฉนีกทำตาเขียวกับลูกเขยของท่านทันที

“หย่ารู้ดีไปกว่าฉันทันทีเลยนำ ฉันทันจะให้เปนทหาร”

“แต่ฉันทันจะให้เปนนายแพทย์” ดิเรกพูดหน้าตาซึ่งซ้ง.

“อูวะ - หย่าลืมนำฉันทันเปนตาของมันนะ”

ดิเรกผีนยิ้ม

“จ้ะ - แต่ฉันทันเปนพ่อ”

“นั่นฉันทันไม่รับรู้ ฉันทันรู้แต่เพียงว่าฉันทันเปนตาของเด็กคนนี้ เทอจะมาวิเสสกว่าฉันทันไม่ได้ เข้าใจ เจ้าหนูจะ
ต้องเปนทหารจนเรียนรอยตามคุณตาของมัน”

คุณหญิงวาดเห็นท่าพ่อตากับลูกเขยจะทะเลาะกันแน่ก็กล่าวห้ามทั้งสองฝ่าย

“โท - หย่าพึ่งเถียงกันเลยจ๊ะ ตาแดงแกพึ่งลืมตาออกมาชมโลกได้ครู่เดียวเท่านั้น ยังจะต้องเลี้ยงดูแกอีกนานนัก เขาไว้ค่อยเถียงกันเมื่อแกโตขึ้นเถอะ”

นายปัจจนึกเอ็ดตะโรลั่น

“ฉันต้องตกลงเลือกทางเดินให้หลานของฉันเสียแต่เดี๋ยวนี้ เจ้าแดงจะเปนอื่นไม่ได้เปนอันขาด นอกจากเปนทหาน พ่อหรือแม่ของมันจะดีกว่าตากก็ให้รู้ไปเปนเกิดเรื่องแน่ ๆ ผ่าซี”

ดิเรกหน้าตาแดงกล้า

“คุณพ่อพูดยังงัยกันจ๊ะ ฉันเปนพ่อของตาแดงแท้ ๆ”

นายปัจจนึกเค้นหัวเราะ

“ชะ - ชะ เปนพ่อ ถามหน้อยเถอะวะดิเรก ประภาณะลูกใคร?”

ดิเรกแค้นยิ้ม

“ก็ลูกคุณพ่อนะซีจ๊ะ”

นายปัจจนึกยกมือทั้งสองทำวสเอว

“ถ้าฉันไม่ให้กำเหนิดประภา เจ้าแดงจะเกิดมาได้หย่างไรกัน จิงไหมละ ชะ - ฮ่า หย่าหน้อยเลยนำฉันรู้ว่าเทอจะมายักทำกิดกันหลานชายของฉันหย่างนี้ จ้างฉันก็ไม่ยกลูกสาวของฉันให้เทอ”

นายแพทย์หนุ่มยกมือเกาศีสะหย่างหัวเสีย

“ก็มันลูกของฉันนี่นา คุณพ่อ”

“แต่เปนหลานของฉันจ๊ะนาย”

ดิเรกหัวเราะ

“หย่างไรก็ตาม ฉันจะต้องให้เจ้าหนูเปนนายแพทย์ให้จงได้ เพื่อประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ นายแพทย์คือผู้ที่เสียสละแล้วซึ่งความสุขทั้งมวลบำเพ็ญกรณียให้เพื่อนร่วมโลกร่วมชาติ”

นายปัจจนึกขบกรามแน่น

“หน้อยแน่ ทหานนะไม่ใช่ผู้ป้องกันประเทศชาติดอกหรือยะ คุณหมอ?”

“แต่ทหารที่ป่วยไข้ก็ต้องพึ่งหมอนะจ๊ะ”

“ไม่ต้อง ไม่ต้องพึ่ง ไม่มีความจำเป็นอะไรจะต้องพึ่งแพทย์สักนิด”

ดิเรกหัวเราะก้าก

“อ้อ แล้วเวลาป่วยไข้ไม่ต้องให้หมอรักษาหรือจ๊ะ คุณพ่อ?”

“ไม่ต้อง เปนเองก็หายเอง”

“อือ - เขา ตามใจคุณพ่อเถอะ”

นายปัจจนึกยิ้มออกมาได้

“เออซีวะ หลานของฉันฉันจะให้เปนนายทหาน เทอไม่ต้องมายุ่งเกี่ยว หลานคนเดียวฉันเลี้ยงของฉันได้”

ประภาอมยิ้มฟังตัวรักกับคุณพ่อทะเลาะกันอยู่นานแล้ว อดรอนทนไม่ได้ก็พูดขึ้น

“เอาอย่างนี้แล้วกันจ๊ะ คุณพ่อ เพื่อให้เป็นไปตามความประสงค์ของดิเรก และของคุณพ่อ ลูกคิดว่าตาแดงควนจะเป็นนายทหานเสนาวิธ ถ้าเป็นได้เช่นนี้คุณพ่อกับดิเรกก็คงจะสมความปรารถนาด้วยกันทั้งสองฝ่าย เพราะตาแดงได้เป็นทั้งทหานและนายแพทย์”

ดิเรกกับนายปัจจนึกยิ้มออกได้ นายปัจจนึกยกคิ้วกับลูกเขยของท่าน

“ถ้าอย่างนี้ละก็ ตกลง”

นายแพทย์นรงค์วิทธิหวัระ

“ฉันก็ตกลง”

กิมหงวนพูดขึ้นทันที

“ปริกสาฉันก่อนซีจ๊ะ ดิเรก หลานของฉันทุกคนจะให้มันเป็นอะไรก็ควนจะถามลุงของมันเป็นดูบ้าง ฉันจะให้เป็นพ่อค้า เจ้าแดงจะเป็นอื่นไม่ได้ต้องเป็นพ่อค้า”

ดิเรกหันมาแยกเขี้ยวกับอาเสี่ย

“แรงไปกะมังจะนาย นายเป็นลุงก็เปนแต่ในนามเท่านั้นในสถานที่นายเป็นเพื่อนของฉัน นายเป็นลุงถึงเข้าใจไหม ไม่ต้องยุ่งหรือจ๊ะ”

นิกรพูดขึ้นบ้าง

“เถียงกันเสียเวลาเปล่า ๆ ฉันเป็นอาของเด็กคนนี่ มันต้องแล้วแต่ฉันถึงจะถูก แต่ฉันเองก็ไม่หยากจะบังคับใจเด็ก การเลือกอาชีพให้ลูกหลานก็ต้องดูความสนใจของเด็กด้วย สมมติว่าเด็กมีนิสัยชอบเครื่องดนตรีกลไก ถ้าเราให้เด็กมีอาชีพในทางแพทย์มันก็ขัดกัน ทางที่ดีต้องถามความสนใจของเด็กดูก่อน” พูดจบนิกรก็ก้มหน้าลงไปพูดกะซิบกะซากับพ่อแดง “ว่าไง หลานชาย ปู่ย่าตายายที่บ้านน้ำอากำลังเถียงกันในเรื่องของเจ้า แกบอกอาของแกชื่อว่า ไต่ขึ้นแกจะเป็นอะไร?”

มีเสียงพูดขึ้นเบา ๆ ดังขึ้นข้างหูนิกร

“หนูจะเป็นพ่อค้าจ๊ะ”

นิกรสอด้งโหยง เอื้อมมือตะครุบคอกิมหงวนมับ

“นั่นแน่ เล่นเอาใจหายหมดนึกว่าเจ้าแดงพูดได้”

คณะพักสามเกลอต่างหัวเราะคิกคักไปตามกัน นายประสิทธิเห็นว่าการที่เข้ามาอะอะกันในห้องนี้เป็นการรบกวนประภา ท่านก็พูดขึ้นกับทุก ๆ คน

“พวกเราออกไปข้างนอกเถอะ หลับนอนกันเสียที หย่ารบกวนประภาเลย แกจะได้นอนพักผ่อน”

ประไพ, นันทา, นวลละออมมองดูประภาแล้วพากันยิ้มให้หล่อน ประไพก้มลงจูบหน้าผากพี่สาวเบา

ๆ

“สวัสดิ์นะพินะ พวกเราทุก ๆ คนต่างโล่งใจมากที่พี่คลอดบุตรโดยสวัสดิภาพ นอนเถอะพี่ นอนให้สบาย”

นั่นทว่า “ประเดี๋ยวจันจะจัดคนใช้ให้ผัดเปลี่ยนเวรกันมาอยู่เป็นเพื่อนทอนะจ๊ะ”

ประภาพักหน้า

“ขอบใจมาก ที่รัก ไปนอนกันเถอะหย่าเป็นห่วงจันเลย จันสบายดีแล้ว”

คนะพักสามเกลอต่างพูดกับประภาพักคนละคำสองคำ แล้วพากันออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์ดิเรก คงทิ้งให้ประภาพักดิเรกอยู่กันตามลำพังเท่านั้น นำชมเชยนายแพทย์หนุ่มหย่างยิ่ง เขากุ๊กจ๊อในเรื่องการคลอดบุตรของประภาพักเป็นอย่างดี ความจริงเขาควรจะจ้างนางผดุงครรภ์ประกาศนียบัตรคนใดคนหนึ่งให้มาทำคลอด แต่ดิเรกไม่ไว้ใจใครทั้งนั้นจึงทำเสียเอง และก็เรียบร้อยดีมาก.

ทุก ๆ คนแยกย้ายกันไปนอน และให้จัดเวรกันไปเฝ้าประภาพักในห้องคลอด พลได้โทรศัพท์ไปทางบ้าน ‘นรงค์วิทย์’ เรียนให้นายนพรัตน์ฯ บิดาบังเกิดเกล้าดิเรกซาบว่า ประภาพักคลอดแล้วเป็นชาย ซึ่งไม่ต้องสงสัยว่านายนพรัตน์ฯ จะปิติยินดีสักเพียงใด ท่านบอกว่าพุ่มนี้ท่านจะรีบมาเยี่ยมประภาพักแต่เช้า.

เสียงนาฬิกาในห้องโถงที่ตึกใหญ่ตึกกังวาน ๑๒ ครั้ง

เป็นเวลา ๒๔.๐๐ น.ตรง บ้าน ‘พัชรารภรณ์’ อยู่ในความเงียบสงัดใครต่อใครพากันหลับนอนจนหมดสิ้นแล้ว แต่ ‘อ้ายแมวเหมียว’ คนเดียวยังคงนอนหนุนหน้าห้อง.

นวลละออได้ทราบเขาโดยให้นอนหน้าห้อง ทั้งนี้เพื่อเป็นการลงโทษที่กิมหงวนอุตรีปลอมแปลงเป็น ‘อ้ายแมวเหมียว’ ทำให้หล่อนต้องตกใจและเสียเวลา.

อาเสี้ยนอนไขว่ห้างสูบบุหรี่อยู่หน้าห้อง มีเสื้อจันทบูรผืนหนึ่งปูนอนหมอนหนุนสี่ละ ๑ ใบ และฝ้านวมอีก ๑ ผืน ข้าง ๆ ตัวมีกะป๋องบุหรี่ ห่อถั่วลิสงขั้ว ก็ตำรฮาไว.

กิมหงวนนอนร้องเพลงหยุดเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว ร้องจนไม่รู้ว่าร้องเพลงอะไร จัดเอาเพลงเก่า ๆ ขึ้นมาร้องเช่น ‘ไหนคุณพี่ว่าจะหนีขึ้นรถไฟ’ และ ‘สาวเครือฟ้า’ ฯลฯ แต่เขาก็หาผู้สืบทอดวงนอนไม่.

นะบัดนี้ มหาเสถียรแห่งประเทศไทยกำลังร้องเพลงอะไรเพลงหนึ่ง ซึ่งเขาแต่งขึ้นเอง เสียงร้องของอาเสี้ยนดั่งลับบ้าน อ้ายบ๊อบนอนเฝ้าอยู่หน้าตึกชั้นล่างคงจะรู้สึกรำคาญเลยเท่าเสียงขรม.

ที่ตึกสี่สหายไม่มีใครนอนหลับเพราะหนวกหูกิมหงวน พล พัชรารภรณ์เปิดประตูห้องเดินออกมาที่เฉลียงหลังตึกหย่างหัวเสีย

“เฮ้ - หยุดร้องเพลงเสียทีเถอะจ๊ะ พ่อมหาจ๋าเริน” พลเอ็ดตะโรลับบ้าน “ห้องหับไม่มีนอนนี่ถึงได้ออกมานอนหน้าห้อง”

กิมหงวนลุกขึ้นนั่ง

“เมียเขาบังคับให้นอนหน้าห้อง”

พลยิ้มเล็กน้อย

“ก็หลับนอนเสียทีซี แล้วกัน หนวกหูจะตายหยุดแล้ว”

อาเสี้ยนหัวเราะ

“นอนไม่หลับ หนาว, หนาวหนาวก็เข็นร้องบ้างซีอะ ใครเขาไปว่าอะไรละ”

พลหยุดยิ้มทันที

“ฮ้า - พูดยังงี้ก็โตเกินไปนะซีเพื่อน ไหว้ละน่ามีวัฒนธรรมบ้างซี ใคร ๆ เขาหลับนอนกันหมดแล้ว แต่เพื่อนยังนอนไว๊ก ๆ”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ฉันจะร้องเพลงจนกว่านวลละออจะรู้สึกำคานเปิดประตูรับฉันเข้าไปนอนในห้อง เห็นใจฉันบ้างซี พล ลมพัดโกรกหนาวหย่างนี้ใครจะนอนได้”

นายพัชรภรณ์หัวเราะหึ ๆ เดินกลับเข้าห้องไม่พูดว่าอะไรอีกเพราะซีเกี่ยจำคาน กิมหงวนนั่งซงตัวตรง ยกกีตาร์ฮาวไช่ขึ้นวางบนตัก กะแอมเบา ๆ ๙ ครั้งแล้วโก้งคอร้องเพลงต่อไป.

บานประตูห้องอีกห้องหนึ่งถูกเปิดออกดังปัง นายปัจจนึกสวมเสื้อนอนเดินออกมาด้วยใบหน้าอกบุญไม่รับ มองแลเห็นกิมหงวนท่านก็สอด้งโหยง

“ปู้โท, เทอดอกหรือ พ่อหงวน, อ้ายฉันนะนี่ก็เสียว่าใครปล่อยวัวหลุดเข้ามาในบ้านเสียอีก จะร้องไปหาอะไรกันหา พ่อคุณ?”

กิมหงวนอมยิ้ม

“มันนอนไม่หลับจ๊ะ”

“นอนไม่หลับก็หาวิธีอื่นช่วยให้นอนหลับซี อ่านหนังสือก็ได้ หรือเมื่อไม่หลับจิง ๆ ลองนับหนึ่ง, สอง, สาม, สี่ เรื่อยไปประเดี๋ยวก็นอนหลับ”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ลองดูแล้วจ๊ะ เจ้ากรเขาออกมาแนะนำให้นับหนึ่ง, สอง, สาม เมื่อตะกี้นี้เอง นับได้ตั้งสองพันกว่าแล้วก็ไม่หลับ”

นายปัจจนึกจู้ปากจิกจิก

“ไม่หลับก็หย่าส่งเสียงอะอะรบกวนคนอื่นเขาซี เกรงใจกันบ้างซีน่า แล้วกัน ทำเป็นคนไม่มีวัฒนธรรมไปได้”

พูดจบนายปัจจนึกก็เดินกลับเข้าห้อง กิมหงวนถอนหายใจหนัก ๆ นึกคิดตัวเองที่ไม่ควนอนอดริปลอมแปลงเป็น ‘อ้ายแมวมะเมียว’ หลอกเอาเงินเมีย และถูกเมียจับได้ เขานั่งกอดเข้าเงยหน้ามองดูท้องฟ้านี้ไม่ออกว่าทำอย่างไรดี เขาจึงจะเข้าไปนอนในห้องได้ ครั้นจะปีนข้างตึกไต่ไปตามขอบตึกหรือ ถ้าหากว่าเกิดพลาดพลั้งก็จะต้องคอกหัก.

เวลาผ่านพ้นไปอีกครู่หนึ่ง.

กิมหงวนดีดกีตาร์ฮาวไช่เบา ๆ เสียงกีตาร์ดังวังเวงราวกับระคังเงิน ทำลายความมืดในยามดึกสงัด น้ำค้างพรมลมพัดมาต้อง กลิ่นราตรีหอมตลบอบอวล ความเย็นของอากาศทวียิ่งขึ้นตามลำดับ อาเสี่ยร้องเพลง ‘ลมหนาว’ ขึ้นเบา ๆ อันเป็นเพลงเอกในเรื่อง ‘เรียมจ๋า’ ที่แม่เลือนสแดงเป็นพระเอกชูโรง.

เมื่อเขาตั้งใจร้องจริง ๆ เสียงเพลง 'ลมหนาว' ก็พอฟังได้เหมือนกัน ถึงแม้เสียงกิมหงวนไม่เหมือน ล. ควันธัม ก็ไม่เลวจนเกินไปนัก อาเสี่ยสามมาทำเสียงทอดจังหวะเพลงให้สั้นระรัวได้โดยวิธีดึงลูกกะเดือกนิด หน่อย.

ปากร้องมือตีก็ตำรับไปด้วย ทำงาน ๒ หย่างในเวลาเดียวกัน คนตีก็ตำรับฮาไวของ ร. พัน ๓ ถ้าได้ ยินกิมหงวนของเราตีก็ตำรับแล้วก็คงจะนึกขบขบของเกล้าบ้างละ.

“ลมหนาวโซซามา หนาวอรานี่ใจ
หนาวยิ่งหนาว เรา่หัวใจ
จะทำหย่างไร ให้หายหนาว.

หนาวเอย หนาวกาย
เหือดหาย เมื่อได้ผ้าห่มพัน
หนาวหัวใจนี้ สุดที่จะสรร
เหลือจะรำรำพัน
ใจนั้น ไม่มีวันจะหายหนาว
แล้วใครเล่า บัดเป่าให้หนาวกมล.

หนาวเอยหนาวจิง หนาวยิ่งเหลือล้น
สิ้นสท้านหัวใจของตน
ห่มผ้า ไม่หาย
หนาวใจไม่วาย ไม่เว้นเย็นคำ
ช่างหนาวเย็นเป็นประจำ
ลมหนาวจะทำ ให้ซ้า - อูรา”

พบจบเพลงก็มีเสียงตบมือดังขึ้นเบา ๆ กิมหงวนเงยหน้ามองดูผู้ที่ตบมือให้เกียรติยศเขาทันที ละม่อมสาวใช้ของบ้าน 'พัชราภรณ์' นั่นเอง ละม่อมที่มีรูปร่างสวยกว่าสาวใช้ทุก ๆ คน ดัดผมทาบปากแต่งตัว ทันสมัย ท่าทางแฉล้มแช่มช้อย.

“แหม, คุณกิมหงวนร้องเพลงเพราะเหลือเกินจ๊ะ ไม่นึกเลยว่า คุณจะร้องเพลงได้ดีเช่นนี้”

กิมหงวนปลาบปล้ำมจันลิมตัวยิ้มแก้มแทบแตก

“เพราะหรือจ๊ะ?”

หล่อนหัวเราะเบา ๆ

“จ๊ะ, เพราะมากที่เดียว”

“อี - อี ฉันทันทีก็ว่าหย่างนั้นแหละจ๊ะ ไปไหนมาจ๊ะละม่อม ยังไม่นอนอีกหรือ?”

ละม่อมยิ้มอ่อนหวาน

“ยังจ๊ะ, ฉันหยุดเป็นเพื่อนคุณประภา ได้ยินเสียงคุณร้องเพลงก็เลยขึ้นมาฟัง ร้องให้หม่อมฟังอีกสัก เพลงซีจ๊ะ”

กิมหงวนค่อยรู้สึกหายใจหายหนาวลงไปบ้าง เขาเริ่มมีที่ท่ากรึมกรึมกับสาวใช้ อาเสี้ยค้อนประตูห้องนอนของเขาแล้วนึกในใจ “หยากให้เรานอนหน้าห้อง เราเต๊าะสาวใช้ดีกว่า ฮะ, ไม่ให้นอนก็ไม่จ้อ”

แล้วกิมหงวนก็พูดกับหัวหน้าสาวใช้เบา ๆ

“นั่งซีจ๊ะ ม่อม, นั่งคุยกับฉันเถอะ ฉันจะเล่านิทานให้เทอฟัง”

สาวใช้ลืมตาโพล่ง มองไปที่ประตูห้องนอนของกิมหงวน

“โอ - ไม่ได้หรอกจ๊ะ เดี่ยวคุณนวลออกมาพบเข้าฉันแน่เชียว”

“ฮื่อ - - -” กิมหงวนร้องลั่น แล้วพูดเบา ๆ “เปนอะไรไปนะ ฉันคุยกับเทอในถานคนหยุดบ้านเดียวกัน ถ้ามาทำหึงบ้า ๆ ก็โดนหลังมือเท่านั้น” พูดจบก็สดุ้งเล็กน้อย ถอนหายใจโล่งอก.

ละม่อมทำตาหวานกับกิมหงวน พลังชุดตัวนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพื้นกะดาน อาเสี้ยรีบยกมือจับแขนหล่อน

“นั่งบนเสื่อเถิดหนู นั่งตามสบาย นั่งบนพื้นเดี๋ยวจะเปนเหน็บชา เอะ - ยังงั้นซีน่า หนูยังไม่่วงไม่ใช่หรือจ๊ะ?”

สาวใช้ยกมือปิดปากหัวเราะคิก

“ต้าย - ตาย วันนี้อาเสี้ยเรียกม่อมว่าหนู”

กิมหงวนจู้ยปาก

“หย่าเถิดไปหนู ประเดี๋ยวลือตื่นขึ้นมาแล้วแมวเย่”

“อ้าว - ไหนว่าไม่กลัวยังงี้ละจ๊ะ?”

อาเสี้ยยิ้มแห้ง ๆ

“กลัวนะไม่กลัวหรอกจ๊ะ แต่ซีเกียจรำคาน เอาชะนะผู้หยิงมีประโยชน์อะไร จึงไหมละ?”

ละม่อมมอมยิ้ม มองดูกิมหงวนแล้วหัวเราะอีก

“คุณถูกบังคับให้นอนหน้าห้องหรือจ๊ะ?”

กิมหงวนพยักหน้า

“จ๊ะ - โหดร้ายเหลือเกิน อ้ายเราจะทำรี้ก็สงสาร โท - จิงนะละม่อม ถ้าฉันเป็นคนที่ได้รับลัทธิลัทธิเหวี่ยงพับเดียวเท่านั้น นวลละออกก็ต้องเปลี่ยนพันหมัดทั้งปาก ฉันไม่หยากทำ ใครไม่รู้ก็หาว่ากลัวเมีย ง่า - หนูร้องเพลงให้น้ำฟังสักเพลงซีหนู”

ละม่อมหัวเราะลั่น

“เปนน้ำแล้วหรือจ๊ะนี่ ตายจิง, คุณแก่กว่าม่อมเพียงสามสี่ปีเท่านั้น?”

อาเสี้ยยิ้มอาย ๆ

“งั้นเหวอ, ยังงั้นฉันก็เป็นพี่ม่อมนะซี?”

สาวใช้สดุ้งโหยง

“คุณนวลจะได้แลเห็นม่อมเสียปะไร”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“ก็เอาซีใครงทำพดเสียเท่านั้นแหละ”

ละม่อมซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“หย่าไปทำแกเลยจ๊ะ สงสาร, ง่า - ฟรุ้งนี้ม่อมจะต้องเรียนให้คุณนวลซาบ ม่ายประเดี๋ยวกแจะเจ็บตัว”

กิมหงวนใจหายวาบ

“แะ - แะ ถ้าสงสารน้ำละก็อย่าพูดเลยหนู”

“แหม - ไม่หยากเชียว” สาวใช้พูดพลางหัวเราะพลาง “อย่าพูดหนูยังงั้นน้ำยังงั้นเลยจ๊ะ ฟังแล้วจี้จี้ดูหยากเป็นน้ำม่อมเสียจิง ๆ เชียว”

อาเสี้ยหัวเราะชอบใจ เขยิบตัวเข้ามาชิดสาวใช้

“ม่อม”

“จ๊ะ”

“ม่อมนะหยังเปนนางหย่างนี้รู้สิกร้าอาหาร่ามบ้างใหม่จ๊ะ?”

ละม่อมมยิ้ม

“เปล่าจ๊ะ - ม่อมสุขกายสบายใจดีแล้ว”

“เอ - ทำไม่ถึงเปนนังงั้นไปได้ละ ม่อมเคยรักผู้ชายบ้างหรือเปล่า?”

“เคยจ๊ะ” ละม่อมตอบหน้าตาเฉย.

“เคยรัก - ม่อมรักใคร หา?”

“รักพ่อของม่อมนะสิจ๊ะ”

กิมหงวนสดุ้ง

“ม่ายซ่าย, ดันหมายควมว่ารักหย่างซู้สาวนะ”

“อ้อ - หย่างนั้นละก็ไม่เคยจ๊ะ”

“อ้อ - พีกล เทอคิดบ้างใหม่ว่าเทอควนรักใครสักคนหนึ่ง ที่เขามีสตางค์แยะ ๆ มีรูปร่างสง่าผ่าเผย ง่า - ดิงต่างว่ารูปร่างหย่างฉั้นแะมีความเปนนังงั้นนี่แหละ”

ละม่อมสันสีสะ

“ไม่เคยคิดไฝสูงหรือจ๊ะ รั้มดาดอกหย่าคงไม่มีใครเขาเอาไปปักแจกันเงินหรือจิงใหม่จ๊ะ คุณ”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น แล้วกราบลงบนตักของหล่อน

“แม่ทูนหัว พุดจ่าน่าฟังจิงให้ตายซี”

“ตายจิง” ละม่อมร้องลั่น “ทำไมคุณกราบม่อม” แล้วหล่อนก็ทำหน้าคล้ายกับจะร้องไห้.

กิมหงวนหัวเราะ

“จะแปลกอะไรจ๊ะ”

“ก็ม่อมเป็นแต่เพียงสาวใช้”

“โอ๊ย - ใจส์ททาจะกราบละก้อ เป็นอะไรก็กราบได้ทั้งนั้นแหละจ๊ะ เทอพูดเป็นคนดีดีเหลือเกิน ให้ตายชีเอ้า ม่อมว่าไม่มีใครที่จะเอาดอกหย้าไปประดับแจกันเงินนั้นฉันขอคัดค้าน ม่อมอย่าลืมหาหย้าแพรกนะจะมีเกียรติยศไม่น้อยนะจ๊ะ การเคารพบูชาครูเขาก็ใช้หย้าแพรกดอกมะเขือกันทั้งนั้น” พูดจบกิมหงวนก็ขมวดคิ้ว ย่นแล้วนึกในใจ “ฮือ - อ้ายเราขึ้นเชิงเกี่ยวผู้หยิงยังใช้ได้ดีนี่นา”

สาวใช้ยิ้มอาย ๆ

“คุณจะทำอะไรหรือจ๊ะนี่?”

กิมหงวนพยักหน้า

“ฮือ - ฉันหยากเกี่ยวเทอมานานแล้ว”

ละม่อมหัวเราะ

“เกี่ยวทำไมจ๊ะ?”

“ไม่รู้, มีโอกาสฉันก็เกี่ยวเรื่อยเปื่อยแก้งวงนอนไปยั้งนั่นเอง นั่งเกี่ยวกับฉันเล่นสนุก ๆ เกอะม่อม ฉันกลุ่มใจเต็มทนแล้ว เทอดูชี อากาศก็หนาวแสนหนาว มุ้งก็ไม่มียุ่งชุมชมัด นวลละออร้ายกาจที่ สุด บังคับให้ฉันนอนนอกห้อง ฮือ - แอ้”

ละม่อมว่า “ก็แข็งใจนอนให้มันหลับเสียชีจ๊ะ”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“มันไม่หลับนะชี ง่า - ฉัน - ฉันขอไปอาศัยนอนในห้องม่อมได้ไหมจ๊ะ?”

ละม่อมลืมหูลง

“อู - ไม่ได้หรอกจ๊ะ คุณนวลรู้เข้าก็ฟ้องท่านได้ม่อมออกจากงานเท่านั้น”

“หย้าไปกลัวหน่อยเลยน้า เทอถูกไล่ออกจากงานฉันจะพาไปหาเช่าบ้านให้หยู่ซื่อเครื่องเรือนให้เทอ ให้สตาจ์เทอใช้หย่างสบายทีเดียว”

หล่อนสันลี้สะ

“ไม่รับประทานละจ๊ะ” พูดจบละม่อมก็ทำท่าจะลุกขึ้นยืน กิมหงวนคว้ามือหล่อนไว้ ละม่อมเหลียวซ้ายแลขวาทำหน้าล่อกล่ “ปล่อยจ๊ะ ม่อมจะไปนอน”

กิมหงวนถอนหายใจเบา ๆ

“ม่อมไม่กลัวผีรึ?”

สาวใช้ยิ้มเล็กน้อย

“ไม่กลัวหรอกคุณ”

“แล้วกัน มันควนจะกลัวชีน้า เกิดมาเป็นคนไม่กลัวผีจะใช้ได้หรือจ๊ะ?”

“ก็ม่อมไม่กลัวนี่จ๊ะ”

“เหลวไหล” กิมหงวนดู “ทีหลังควนจะกลัวผีไว้บ้าง เข้าใจ?”

ประตูห้องนอนของกิมหงวน ค่อย ๆ ผายออกทีละน้อย นวลละออยืนแอบมองและฟังถ้อยคำสนทนาอยู่ในห้อง แม่เสื่อขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ ริทธิ์หึ่งได้บังเกิดขึ้นแก่หล่อนอย่างมากมาย.

“ง่า - คุณเล่นจับมือถือแขนม่อมหย่างนี้ไม่ดีหรอกจ๊ะ ใครมาเห็นเข้าม่อมจะต้องเดือดร้อน ม่อมจะไปนอนละ”

กิมหงวนยิ้มแป้น

“ไม่ให้ไป หนูต้องคุยกับน้ำก่อน”

ละม่อมหัวเราะคิก

“น้ำอีกแล้ว ประเดี๋ยวม่อมก็จะเรียกคุณว่าน้ำเสียจิง ๆ หรือก ปล่อยจ๊ะ ไม่เอาละ หย่ามาเต๊าะม่อมเลย ม่อมไม่รักคุณหรอก”

“เนาะ - ยังจี้ - ยังจี้แหละ ไหนเมื่อก่อนบอกว่ารักฉันยังงี้ล่ะ?”

“แน้ - ฉันบอกคุณเมื่อไหร่กัน?”

อาเสี่ยวมวดคิ้วย่น

“อือ - ยังจั้นฉันก็ตู่เอาน่ะซี”

ก่อนทีละม่อมจะพูดอะไรต่อไป หล่อนก็มองไปพบบานประตูห้องซึ่งแง้มออกผิดปกติ สาวใช้สคั้งเฮือก รีบสลัดมือที่ถูกกิมหงวนจับไว้แล้วลุกขึ้นยืน

“สวัสดิ์จ๊ะ ฉันไปนอนละ”

กิมหงวนผลุดลุกขึ้นยืน

“รีบไปไหนละ ฉันเต๊าะเทอเล่นสนุก ๆ หรือกน่า ไม่ได้เกี่ยวจิง ๆ จัง ๆ หรือก คุยกันอีกสักครู่สิจ๊ะ นั่งหยุดไถ่ ๆ ม่อมแล้วสบายใจหย่างไรชอบกล”

ใบหน้าของสาวใช้ซีดเผือด

“ม่ายละจ๊ะ ฉันกลัวคุณนวลละออ”

กิมหงวนโบกมือ

“ปู้โทะ - กลัวอะไรนะ ขึ้นมาอะอะฉันก็เหวี่ยงด้วยสอกกลับหางยทอ้งไปเท่านั้นแหละ”

สาวใช้ทำคายน หยากจะบอกกิมหงวนให้รู้ว่านวลละออแอบฟังอยู่ที่ประตูก็ไม่กล้า ละม่อมไม่พูดอะไรอีก เปนแต่มองดูเสี่ยวหงวนด้วยความวิตกในภรรยาภัย แล้วหล่อนก็หมุนตัวกลับเดินลงบันไดไปข้างล่าง.

กิมหงวนยกมือโบกให้หล่อน

“ม่อม - ม่อมจ่า” แล้วกิมหงวนก็ร้องเพลงเสียงลั่น “เท้อทำไมจึงส่วยนั๊ก - - -”

ประตูห้องนอนของกิมหงวนถูกเปิดออกเต็มบานทันที นวลละออเดินออกมายืนข้าง ๆ กิมหงวน แม่เสื้อสวมเสื้อนอนสีฟ้าอ่อน เรือนผมยุ่งเหยิง หลอนกำลังเคลิ้ม ๆ จวนจะหลับแล้วพอดีได้ยินเสียงกิมหงวนเกี่ยวสาวใช้ก็ลุกขึ้นย่องมาฟังเหตุการณ์ที่ข้างประตู.

กิมหงวนผิวปากเบา ๆ ยกมือไขว้หลังเดินวนเวียนไปมา แล้วพูดกับตนเองด้วยเสียงหนัก ๆ

“เมื่ยเราเห็นถ้าเห็นจะต้องทิ้งเสียที่แสะ ดูข่มเหงน้ำใจเราเสียเรื่อย อ้อ - เลิกไม่ได้ ยังไง ๆ ก็เลิกไม่ได้ หยาดฟ้ามาดินหย่างนี้จะไปหาที่ไหนได้ เฮ้อ - หากมีเมียสวยมันก็ต้องเป็นอย่างี้แหละ”

นวลละอออมยิ้ม พูดขึ้นเบา ๆ

“เอาซี เลิกเมื่อไรก็ได้ พรุ่งนี้ก็ได้ นวลจะได้ชนของไปอยู่ที่อื่น”

กิมหงวนอมยิ้ม ยักคิ้วกับนวลละออ

“เราจะทิ้งหรือก็สงสาร” พูดจบเขาก็สอ้งเฮือกเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขากำลังพูดอยู่กับนวลละออ อาเสี้ยนหน้าซีดเผือด ย่อخالงต่ำแล้วกะโดดตัวลอย “โอย - เบนลมดีกว่า”

นวลละออเค้นหัวเราะ

“ไม่ต้องเบนลมหรอกจ้ะ นวลไม่ใช่เสื้อสาจากไหนหรอก มานี้ เข้ามาในห้อง”

กิมหงวนเหงื่อแตก

“อ้อย - ไม่ต้องหรอกจ้ะ ฉันทนอนเฝ้าหน้าห้องดีกว่า”

แม่งามตวาดเว็ด

“เอ๊ะ, บอกให้เข้าไปในห้อง พี่จะได้ตะนวลยังงี้ละ สะ - คุยกับนังม่อม จะเอาซีโครงทำพัด จะเปลี่ยนฟันใหม่ให้หมดปาก จะเหวี่ยงด้วยสอกกลับยังงี้ ล้วนแต่น่ากลัวทั้งนั้น”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“โถ - นวลก็อ การพูดกับการทำนะมันต่างกันลิบลับ นวลก็รู้นิสัยของฉันทแล้วนี่น่าจะชอบคุยไม้”

นวลละออค้อนควับ

“โธี่ย หย่ามาพูดเลย พี่ล่นวจาไว้หย่างไรก็ต้องทำตามพี่พูด”

“ปู่โไท่, นวลจะได้บ้อมฉันทอมพระรามปะไร แะะ - แะะ ไปนอนเถอะจ้ะ ฉันทรับอาสานอนเฝ้าชะโมยหน้าห้องเอง สวัสดิ์ที่รัก นอนหลับและฝันดิเนะจ้ะ แม่ทูนหัว”

นวลละออพยายามดับโมโหหย่างยากเย็น

“นวลบอกให้พี่เข้าไปในห้องได้ยินไหม?”

กิมหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เข้านะเข้าไปได้หรอกจ้ะ แต่ที่ว่าที่นวลถืออยู่ข้างหลังนะมันยังงี้ ๆ หยู่ชอบกล”

นวลละออมองดูไม้ตะพดในมือของหล่อนแล้วโยนทิ้งดังโครม

“นวลทิ้งแล้ว เข้ามาในห้องซี ที่ถือตะพดก็เพราะได้ยินพี่ว่าจะเอาซีโครงฉันททำพัด ฉันทก็ต้องเตรียมการป้องกันตัวไว้ก่อน หย่าไร เข้าไปนอนในห้อง นวลจะได้ปิดประตูใส่กลอน”

กิมหงวนระลึกถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกให้ช่วยคุ้มครองเขา แล้วเดิมก้มหน้าเข้าไปในห้อง นวลละออตามเขาเข้ามาปิดประตูปัง ใสกลอนโดยเร็ว.

เสียงตึงตังโครมครามดังลั่นตึกสี่สหายปลุกให้ใครต่อใครตกใจตื่นโดยไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ นวลละออหวีดร้องลั่นห้อง

“โอย - ตายแล้ว! ช่วยด้วย! พี่หงวนเตะฉันตายแล้ว โอย - ช่วยด้วย”

คนะพักสามเกลอต่างลนลานลุกจากเตียงนอนพากันออกจากห้องหย่างรีบร้อน พายในท้องกิมหงวนได้เสียงวัตถุแตกเปรี๊ยะปร่าสแดงว่านวลละออกับกิมหงวนเกิดปะทะกันขึ้น ใครต่อใครพากันวิ่งมายืน ออกกันที่หน้าห้องนวลละออ.

กิมหงวนคำรามลั่นห้อง

“ทีหลังจะข่มผัวอีกไหม หา? นี่ - นี่ ต้องยังงี้ เหนียวฉันกลัวเทอร์รี่ ที่ยอมให้ข่มเหงมาตั้งหลายปี”

“โอย - พี่ - พี่จำ กแล้วจะ โอ้ย - หย่าเตะซีจะ โอ้ย - ตายแล้ว พ่อแม่ทั้งหลายช่วยด้วย”

พล, นิกร, นายแพทย์ดิเรก, นายปัจฉนิก, ประไพ, นันทาท่างอกลั่นขวันหาย ทั้งหกคนยืนหยุดหน้าห้อง นายปัจฉนิก ฯ มีกิริยากะสับกะส่าย ยกมือเคาะประตูปัง ๆ.

“หงวน - หงวนเว้ย ขอทีหลานชาย เลิกกันเปิดประตูเร็ว”

กิมหงวนตะโกนหย่างดีเดือด

“คนอื่นไม่ต้องเกี่ยวฉันตีกับเมียของฉัน นี่ - นี่ ทีหลังจะจำไหมนวล นี่ - จะข่มผัวอีกไหม?”

“โอ้ย - ไม่ขู่จะ กแล้วแล้ว พี่จำ”

นันทาท้วงนังนงก ร้องบอกกับสามมี

“ฟังประตูเข้าไปซีพล ไท - ประเดี๋ยวคุณนวลตาย ช่วยกันซี”

ทุกคนได้สติ พลนิกรกับดิเรกต่างช่วยกันใช้กำลังกายโถมเข้าพังประตู สักครู่หนึ่งกลอนข้างในก็ หลุดออก บานประตูเปิดออกโดยเร็ว สามสหายเสียหลักวิ่งหัวซุนเข้ามาในห้อง นันทา, ประไพ, นายปัจฉนิก รีบติดตามเข้ามาในห้องทันที.

แต่ภาพที่แลเห็นตรงกันข้ามกับความจริงเหมือนกับสองบวสองปนห้า ทุกคนยืนตลิ่งพริ้งเพริด ต่างแลเห็นกิมหงวนนั่งคอตกอยู่บนเก้าอี้นวม นวลละออกำลังตักแต่งบาดแผลที่หน้าผากให้โดยใส่ยาแดง และเอาผ้าพันแผลพันรอบ.

พลถอนหายใจดัง ๆ

“นี่อะไรไม่มีผิด กลับไปนอนเถอะนั่น เสียเวลาเปล่า ๆ ลามันจะกลายเป็นราชสีห์ก็ผิดไป”

นันทาทำหน้าที่อื่น ๆ เดินเข้ามายืนข้างนวลละออ

“ยังงั้นแน่ คุณนวล พวกเราได้ยินเสียงคุณร้องให้ช่วยและได้ยินเสียงคุณกิมหงวนคุกคามเทอ นึกว่าเทอแยะแล้ว ทำไมถึงเป็นยังงี้ไปได้?”

กิมหงวนพูดเสียงอ่อย

“นวลเขาบังคับให้ฉันพูดตามเขาจะ คุณนั่น” แล้วกิมหงวนก็ยกหลังมือเช็ดน้ำตา “หมด หัวหูแตกบัลลัยหมด เต้าสาวใช้นิดเดียวเท่านั้น”

นั้นทาถอนหายใจโล่งอก คว่าแขนพลพาเดินกะพืดกะเพียดออกไปจากห้อง นึกมองดูกิมหงวนหอย่างเคื่อง ๆ

“ในที่สุด ฉันก็ถูกต้ม โท - เสียเงินสักร้อยบาทยังดีกว่าเสียเวลานอน นึกว่าคุณนวลละออดตายเสียแล้ว ดี - สมน้ำหน้า ไปเถอะจ๊ะไฟ กลับไปนอนดีกว่า”

สองสามีภรรยาพากันเดินออกไปจากห้อง นายปัจจนึกกล่าวกับนายแพยทีดิเรก

“รู้ยังจ้ะพ่อไม่ยกตื่น” แล้วท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่นวลละออด “เจ้าทำไมถึงเอะอะกลางดึกกลางตื่นนะหลานสาว จะตีกันก็เอาไวพรงนี้ไม่ได้ เจ้าตีกิมหงวนหัวแตกเขียวหรือนี้ โท - ทำไมไม่เอาสักห้าหกแผลละหลาน มันน้อยไป” พูดจบท่านก็หัวเราะสั้นสี่สะซ้ำ ๆ เดินออกไปจากห้อง.

นวลละออดยิ้มแป้น มองดูหน้าสามีที่รักด้วยความสงสารแล้วหล่อนก็จูบเขาเบา ๆ

“เจ็บไหมจ๊ะ พ่อชื่นใจของเมีย?”

กิมหงวนยิ้มแป้น ก้มลงหยิบตะปดส่งให้หล่อน

“อีกสิบแผลก็ได้จ๊ะ”

นวลละออดเอียงแก้มให้เขาจูบ

“ที่หลังหย่าเจ้าชู้นะจ๊ะ แล้วก็หย่าตื้อ หย่าเล่นพิเรนทร์ปลอมตัวเป็นอ้ายแมวเหมียวอีก ถ้าพี่เป็นคนดี เชื้อถ้อยฟังคำเมีย อยู่ในโอวาทของเมียแล้วพี่ก็ต้องเป็นผัวที่รักของเมียไปจนกว่าฟ้าดินสลายทีเดียว”

กิมหงวนน้ำตาไหลเพราะความปลื้มใจ เขาลุกขึ้นเดินไปขึ้นเตียงนอน นวลละออดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่.

“สวดมนต์เสียก่อนจ๊ะ เราเป็นพุทธศาสนิกชนต้องระลึกถึงคุณพระเสมอ”

กิมหงวนหันมาถามเสียงอ่อย

“สวดยังไงเล่า?”

แม่งามหัวเราะ

“เพียงนะโมสามจบก็ได้”

กิมหงวนนั่งพับเพียบประนมมือแล้วว่านะโมเสียงแจ้ว แล้วเอนตัวลงนอน ยกมือกุมหน้าผากครางหงิง ๆ นวลละออดรู้สึกสงสาร.

นวลละออดเดินมาที่ประตู ขณะที่หล่อนกำลังพิจารณากลอนประตูอยู่นั้น นายประสิทธิ์ก็กับคุณหญิงวาดก็พากันกะหืดกะหาบเข้ามา

“อะไรกันหลานสาว?” คุณหญิงวาดถามโดยเร็ว “เสียงตึงตังโครมครามอะไรกันเมื่อสักครู่นี้”

นวลละออดยิ้มอ่อนโยน

“ไม่มีอะไรหรอกจ๊ะ หนูตีพี่หงวนหัวแตกเท่านั้นเอง แล้วหนูก็แกล้งร้องให้ชาวบ้านเข้าใจผิด”

นายประสิทธิ์ถอนหายใจหนัก ๆ

“โท - ถ้ารู้ว่าความจริงตรงกันข้ามกับเสียงที่ร้องจ้ำจอกก็ไม่ลุกมาจากที่นอนให้เสียเวลา” พุดจบท่าน
ก็มองไปที่เตียงนอน “ยังไง - พ่อหงวน สบายดีหรือจ๊ะ?”

กิมหงวนตอบเบา ๆ

“หลับแล้วจ๊ะ”

ท่านผู้ใหญ่ทั้งสองมองดูหน้ากันแล้วหัวเราะ ต่อจากนั้นท่านก็สนทนากับนวลละออสักครู่แล้วก็พากันกลับไปพักผ่อน

ความเงิบสงัดเกิดขึ้นแก่บ้าน ‘พัชราภรณ์’ อีกครั้งหนึ่ง.

คืนนี้กิมหงวนนอนหลับและฝันดีตลอดคืน.

- จบ -

พิมพ์ครั้งแรกโดย สำนักพิมพ์เพลินจิตต์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๖